

ความแปลกแยกของคนผิวดำในสหรัฐอเมริกา : ภาพสะท้อนของสังคม ที่ปรากฏในวรรณกรรม

จากนวนิยายทั้ง 6 เรื่องของโทนี่ มอร์ริสัน จะเห็นได้ถึงความเป็นไปในชีวิตของตัวละครผิวดำที่อยู่ร่วมกันในชุมชนที่ปะปนไปทั้งคนผิวขาวและคนผิวดำ และชุมชนท้องถิ่นที่มีคนผิวดำอาศัยอยู่มากกว่าคนผิวขาว หรือชีวิตของคนผิวดำในเมืองใหญ่ที่มีชนผิวขาวเป็นชนหมู่มากอาศัยอยู่ จากประวัติศาสตร์กว่า 200 ปีของคนทั้งสองเชื้อชาติที่มีมานานในโลกใหม่ที่เรียกกันต่อมาว่า ประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น แสดงให้เห็นถึงปัญหาเชื้อชาติระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทนำ หากมีผู้กล่าวว่าวรรณกรรมเป็นภาพสะท้อนของสังคม ในขณะเดียวกัน สังคมได้ส่งอิทธิพลต่อวรรณกรรมแล้ว นวนิยายของโทนี่ มอร์ริสันทั้ง 6 เรื่องนี้จึงน่าจะเป็นภาพสะท้อนของสังคมที่ดีเช่นเดียวกัน เพราะเนื้อหาสาระที่ได้รับจากการสังสารของผู้เขียนนั้น จะไม่พบอะไรที่ห่างไกลไปจากชีวิตและสังคมของคนผิวดำในนวนิยายของเธอเลย ความเป็นไปในชีวิตของตัวละครที่โอดแค้นอยู่ในสังคมอเมริกันที่ผู้เขียนได้สร้างขึ้นในงานของเธอนั้นอาจจะเป็นความเป็นไปของชีวิตและสังคมคนผิวดำในสังคมอเมริกันที่ปรากฏอยู่จริง หากชีวิตของตัวละครผิวดำในนวนิยายของโทนี่ มอร์ริสันเป็นดัง “คนนอก” ทำให้คิดต่อไปได้ว่า ชีวิตของคนผิวดำในสังคมอเมริกันจริงๆก็อาจจะเคยหรือกำลังเผชิญกับภาวะของการเป็นดัง “คนนอก” ได้ พวกเขาถูกผลักดันให้กลายเป็นคนนอก (สังคม) เนื่องจากพวกเขารู้สึกแปลกแยก หรือมีความแปลกแยก หรือถูกทำให้แปลกแยกนั่นเอง อย่างไรก็ตามเมื่อศึกษาลึกลงไปในรายละเอียดของนวนิยายทั้ง 6 เรื่องนั้นจะพบว่า ความแปลกแยกของคนผิวดำที่ปรากฏในนวนิยายและในสังคมอเมริกันนั้นมิได้จำกัดอยู่เฉพาะความแปลกแยกระหว่างคนผิวดำกับคนผิวขาวเท่านั้น หากแต่ครอบคลุมไปถึงความแปลกแยกระหว่างคนผิวดำด้วยกันเองอีกด้วย อะไรที่ทำให้ปัญหาเรื่องความแปลกแยกของคนผิวดำมีความซับซ้อนขึ้นในสังคมอเมริกันจะพบได้ในนวนิยายทั้ง 6 เรื่องของโทนี่ มอร์ริสัน

ในบทนี้ได้แจกแจงรายละเอียดเกี่ยวกับความแปลกแยกของคนผิวดำเป็น 2 ส่วน ส่วนที่หนึ่งจะกล่าวถึงลักษณะของความแปลกแยก เพื่อให้เข้าใจว่าความแปลกแยกสามารถเกิดขึ้นได้ในหลายกรณี และความแปลกแยกในแต่ละกรณีนั้นหมายถึงอะไร มีลักษณะอย่างไร เมื่อเข้าใจลักษณะของความแปลกแยกแล้วก็จะดำเนินมาถึงส่วนที่สอง คือ สาเหตุของความแปลกแยก เนื่องจากสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดจะเกิดขึ้นได้ย่อมต้องมีเหตุที่มาเสมอ และสาเหตุแห่งความแปลกแยกมีอะไรบ้าง ดังจะได้กล่าวต่อไปในรายละเอียดเป็นลำดับดังนี้

3.1 ลักษณะของความแปลกแยก

ความแปลกแยกที่เกิดขึ้นกับตัวละครผิวดำในนวนิยายของโทนี่ มอร์ริสันมีหลายลักษณะ ทั้งความแปลกแยกจากตนเอง ความแปลกแยกจากผู้อื่น ความแปลกแยกจากงานและความแปลกแยกจากสังคม

3.1.1 ความแปลกแยกจากตนเอง หมายถึง การที่บุคคลจำเป็นต้องแสดงบทบาทไปตามที่สังคมต้องการและคาดหวัง โดยที่ตัวเองอาจจะไม่มีความต้องการ หรือไม่พอใจในบทบาทนั้นเลย (ซีแมน, 1976: 397-411 อ้างถึงใน ชมพูนุท โมราชาติ, 2535: 23) ซึ่งเป็นการฝืนใจตัวเองให้กระทำในสิ่งต่างๆ ตามที่สังคมต้องการ ไม่ใช่ตามที่ตนเองต้องการจะทำ อันทำให้บุคคลต้องสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง (ทราวีส, 1985: 46-57 อ้างถึงใน ชมพูนุท โมราชาติ, 2535: 24) สูญเสียความสามารถในตนเอง รู้สึกแปลกหน้ากับตนเอง เห็นห่างจากตนเอง มีอาการป่วยทางจิตใจ เป็นโรคจิตโรคประสาท หรือคนที่รู้สึกว่าตนเองมีค่าน้อยกว่าชิ้นส่วนชิ้นหนึ่งของเครื่องจักรหรือระบบกลไกอันมหึมา ซึ่งอาจเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่เคยได้รับในวัยเด็กของบุคคล เช่น บุคคลที่ขาดความสัมพันธ์กับครอบครัวทั้งร่างกายและอารมณ์ซึ่งทำให้เขามีความทุกข์ ปฏิเสธตนเอง ปฏิเสธเพศของตน และคิดกำจัดตนเอง เป็นต้น (ไวลส์, 1962: 460-475 และ ฟลอยเออร์ลิคท์, 1978: 36-198 อ้างถึงใน ชมพูนุท โมราชาติ, 2535: 22-23) นอกจากนี้ความแปลกแยกจากตนเองยังหมายถึงสภาพที่บุคคลไม่อาจเข้าใจความรู้สึก ความคิด ตลอดจนพฤติกรรมของตนเองว่ามีเหตุและผล มีความเป็นมาและความเป็นไปเช่นไร หรือไม่สามารถยกระดับจิตใจและเหตุผลของตนให้มีอำนาจเหนือแรงขับจากสัญชาตญาณ เพื่อพัฒนาตนเองให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้ (ชมพูนุท โมราชาติ, 2535: 55)

จากเรื่อง *The Bluest Eye* การที่เพโคลาต้องสูญเสียภาวะความเป็นปกติทางจิตใจจนต้องกลายเป็นบ้าไปนั้น เนื่องจากเธอเกิดความรู้สึกแปลกแยกจากตนเอง ถึงแม้เธอจะเป็นคนผิวดำ แต่เธอก็มีความปรารถนาที่จะมีดวงตาสีฟ้าแบบคนผิวขาว อันเป็นรูปลักษณะที่สังคมยอมรับว่าเป็นมาตรฐานของความงาม ทำให้เธออธิษฐานทุกคืนขอให้ตนมีดวงตาสีฟ้า การกระทำเช่นนี้ทำให้เห็นได้ว่า เธอไม่พอใจในสิ่งที่เธอมีอยู่ ไม่ชอบรูปลักษณะของตนเอง อยากจะเปลี่ยนตัวตนของตนเสียใหม่เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคมตามที่สังคมต้องการ ความไม่พอใจในภาวะที่ตัวเองกำลังมีอยู่และเป็นอยู่นั้นเท่ากับเป็นการไม่เล็งเห็นคุณค่าในตัวตนของตน ความต้องการมีในสิ่งที่คนผิว

เขามีทั้งที่ตนเองเป็นคนผิวดำนั้นเท่ากับเป็นการถอยห่างจากตนเอง ความพยายามในการถอยห่างจากตนเอง ไม่พอใจและไม่เห็นคุณค่าในตัวตนของตัวนั้น ล้วนทำให้เธอรู้สึกแปลกแยกจากตนเองขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้เธอเริ่มมีอาการเจ็บป่วยทางจิต คิดว่าตนมีดวงตาเป็นสีฟ้าแล้ว ตามที่สังคมต้องการ นอกจากนี้การที่เธอขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่และพี่ชายก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เธอรู้สึกแปลกแยกจากตนเองด้วย เพราะพ่อและแม่ไปยอมรับมาตรฐานความงามที่คนผิวขาวเป็นผู้กำหนดและยอมรับว่าการมีสีผิวที่ดำนั้นเป็นความน่าเกลียด ซึ่งพวกเขาเองได้ยอมรับว่าตนเองน่าเกลียดด้วย และปลูกฝังความคิดว่าตนเป็นคนน่าเกลียดนั้นมาสู่ลูก ด้วยการให้ความรักความอบอุ่นแก่เด็กผิวขาวและบ้านของคนผิวขาวที่พอลินีเซียอยู่มากกว่าการให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูกๆ และครอบครัวของตนเอง และการที่โซลลีพ่อของเพโคลาได้ข่มขืนลูกของตัวเอง ก็ยิ่งเป็นการตอกย้ำความเกลียดชังในตัวของเธอโคลามากยิ่งขึ้น ทำให้เพโคลารู้สึกกดดันกับบุคลิกภาพทางสีผิวของตัวเอง เธอจึงคิดว่าหากเธอมีดวงตาสีฟ้าเยี่ยงคนผิวขาวแล้ว ทุกคนจะหันมาให้ความรักกับเธอ ด้วยเหตุนี้เธอจึงภาวนาขอให้เกิดปาฏิหาริย์ขึ้นแก่ตัวเธอ ให้เธอได้มีดวงตาสีฟ้า ความคิดเช่นนี้จึงทำให้เกิดความรู้สึกเหินห่างจากตัวตนที่แท้จริงของเธอ กล่าวคือ ไม่เล็งเห็นคุณค่าของตัวเองแม้แต่น้อย ปฏิเสธตัวตนของตน ไม่ยอมรับในสีผิวของตนเอง แต่กลับไปยอมรับคุณค่าในแบบคนผิวขาว จนก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกกับตัวเองในที่สุด

ในเรื่อง *Sula* การที่แฉดแรค (Shadrack) ต้องทำหน้าที่เป็นทหารเพื่อรับใช้ชาติ ต้องออกไปร่วมรบในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ทำให้เขาต้องประสบกับความยากลำบากต่างๆ นานาทั้งทางร่างกายและจิตใจ เขาเห็นภาพเพื่อนทหารของเขาต้องตายไปต่อหน้าต่อตาอย่างน่าสยดสยอง เพราะโดนอาวุธสงคราม ทำให้เขารู้สึกว่านั่นเป็นภาพที่เลวร้ายที่สุดภาพหนึ่งในชีวิต ส่วนตัวเขาได้รับบาดเจ็บที่มือทั้งสองข้างและสลบไป และถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล เมื่อเขาฟื้นขึ้นมาเขาพบว่ามือทั้งสองข้างของเขาบวมใหญ่น่าเกลียดมากเหมือนกับมือของสัตว์ประหลาดจนทำให้เขาไม่ยอมมองอีก ความโหดร้ายของสงครามซึ่งมีผลกระทบในทางลบต่อผู้คนรวมทั้งตัวเขาด้วยนั้นทำให้เขารู้สึกหดหู่กับชีวิตมาก เขาเดินออกจากโรงพยาบาลด้วยความรู้สึกเหนื่อยอ่อนไปทั้งกายและใจ ไม่รู้ว่าตนเองจะเดินไปในทิศทางไหนดี เป็นช่วงเวลาที่เขาารู้สึกสับสนมากในชีวิต เพราะไม่รู้จุดมุ่งหมายของชีวิตในอนาคต และก็รู้ว่าตนมีความเป็นมาเช่นใด ประกอบกับความอ่อนเพลียทางร่างกายยิ่งทำให้เขารู้สึกท้อแท้มากยิ่งขึ้น ด้วยสาเหตุของความรู้สึกอ่อนแอทั้งทางร่างกายและจิตใจ ความตกใจกลัวกับมือที่แปลกประหลาดของตัวเอง อันเป็นผลมาจากความโหดร้ายของสงครามที่เขาได้เข้าไปมีส่วนร่วมรบด้วยนั้น ทำให้เขารู้สึกสับสนกับความคิดของตัวเอง เขาไม่รู้แม้แต่ว่าตนเองเป็นใคร ไม่มีอดีต ไม่มีใครรู้จัก ไม่มีการติดต่อกับผู้คน ไม่มีเพื่อนและญาติพี่น้องของตนเอง ไม่มีแหล่งที่มา ไม่มีแม้กระทั่งสมุดจดที่อยู่ ไม่มีข้าวของเครื่องใช้ของตัวเองสักชิ้นเดียว มีเพียงอย่างเดียวที่

เขาแน่ใจว่าเขามี และนั่นก็เป็นของเขา นั่นก็คือ มือที่แปลกประหลาดของเขาที่กำลังต่อสู้กับความรู้สึกของตัวเอง ต้องคอยข่มความรู้สึกไม่ให้ตื่นตกใจกลัวกับมือซึ่งเป็นของตัวเอง ด้วยสาเหตุเหล่านี้ทั้งหมดทำให้เขารู้สึกโดดเดี่ยวมาก รู้สึกเหงาและท้อแท้กับชีวิตจนกระทั่งต้องร้องไห้ออกมาอย่างเงียบๆ นี่คือนิสัยของคนที่แปลกแยกกับตัวเอง เพราะการที่เขาต้องทำหน้าที่เป็นทหารรับใช้ชาติทำให้เขาต้องพบกับความน่ากลัวและความโหดร้ายของสงครามซึ่งมีผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจของเขาโดยตรง ทำให้เขารู้สึกหดหู่ สับสน ท้อแท้กับชีวิต ทำให้เขาต้องบาดเจ็บ สิ่งเหล่านี้ล้วนไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการให้เป็น และไม่ต้องการให้เกิดขึ้น และความรู้สึกหวาดกลัวกับการมองเห็นมือที่บวมของตนเองซึ่งไม่เหมือนกับที่เคยเป็นมาแต่ก่อนทำให้เขาเกิดความรู้สึกแปลกแยกกับชิ้นส่วนของร่างกายของตนเองทั้งๆที่เขาเป็นเจ้าของ ความรู้สึกแปลกแยกกับตัวเองอันเป็นผลมาจากความหดหู่ของจิตใจก็คือ เขารู้สึกแปลกหน้ากับตนเอง ไม่รู้ที่มาที่ไปของตนเอง ไม่รู้ว่าตนเองเป็นใครและจะทำอย่างไรกับชีวิตต่อไป เขาไม่รู้จุดมุ่งหมายของตนเอง ไม่มีข่าวของเครื่องใช้แม้กระทั่งชุดชั้นในเก่าๆ ที่จะทำให้เขารู้สึกว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของเขาเอง สาเหตุเหล่านี้ทำให้เขามีความทุกข์มาก และมีอาการหวาดวิตกในชีวิต ซึ่งเขาจะต้องพยายามควบคุมเพื่อไม่ให้เกิดอาการทางประสาทที่เกิดจากความรู้สึกตกใจหรือที่เรียกว่าฮีสทีเรีย(hysteria) ด้วยความรู้สึกท้อแท้หดหู่กับชีวิตและไม่รู้จักตัวเองอย่างแท้จริง จึงทำให้เขารู้สึกแปลกแยกกับตนเอง

He fought a rising hysteria that was not merely anxiety to free his aching feet ;... he began to cry. Twenty-two years old, weak, hot, frightened, not daring to acknowledge the fact that he didn't even know who or what he was.... with no past, no language, no tribe , no source, no address book, no comb, no pencil, no clock, no pocket handkerchief, no rug, no bed, no can opener, no faded postcard, no soap, no key, no tobacco pouch, no soiled underwear and nothing nothing nothing to do.... he was sure of one thing only : the unchecked monstrosity of his hands. (1993: 23)

นอกจากนี้ความแปลกแยกกับตนเองในเรื่อง Sula ยังเกิดจากการที่เนลารู้สึกแปลกแยกกับรูปลักษณ์ของตน เธอไม่ชอบสีผิวของตนเอง เนื่องจากค่านิยมของสังคมที่ให้ค่าความงามแก่คนที่ผิวขาวมากกว่าคนที่ผิวสีที่ดำกว่า หากเป็นความงามในแบบคนผิวดำ คนทั่วไปในสังคมจะชื่นชมคนที่ผิวสีดำน้อยกว่าและรังเกียจคนที่ผิวสีดำเข้ม ด้วยเหตุนี้เนลจึงเกลียดสีผิวที่ดำเข้มของเธอ เธอไม่เข้าใจว่าเหตุใดเธอจึงต้องมีรูปลักษณ์เช่นนั้น เพราะเธอมีสีผิวที่ดำเข้มมากกว่าแม่และยาย อีกทั้งองค์ประกอบอื่นๆทางร่างกายของเธอก็ไม่มีส่วนใดที่งดงามเหมือนแม่และยายทั้งๆ

ที่สืบเชื้อสายเดียวกัน จะเห็นได้ว่าหลังจากที่เธอกับแม่กลับจากการเดินทางที่บ้านของยายทวดที่นิวยอร์กลินส์ เธอพบว่าแม่และยายมีสีผิวเป็นสีเหลืองน้ำตาลเหมือนกับสีของชนมพุดดิงคัสตาร์ด และเป็นผิวที่นุ่มละเอียด ในขณะที่ตัวเธอเองมีสีผิวที่คล้ำดำกว่า นอกจากนี้ในตัวยายของเธอยังมีกลิ่นหอมเหมือนกลิ่นของดอกไม้ซึ่งไม่เหมือนกับคนผิวดำคนอื่น ๆ ที่มักจะมีกลิ่นตัวแรง ส่วนในเรื่องของความงามทางใบหน้านั้น ยายของเธอจนถึงแม้ว่าอายุ 48 แล้ว แต่ใบหน้าที่ยังแลดูอ่อนกว่าวัย จนกระทั่งเธอไม่แน่ใจในครั้งแรกที่พบว่าป้าเป็นยายของเธอหรือไม่ ส่วนแม่ของเธอเป็นที่เลื่องลือในชุมชนเมิดดิลเลียนในเรื่องของความงามทางใบหน้า ในขณะที่ตัวเธอกลับไม่ได้รับมรดกตกทอดในเรื่องของความงามมาจากแม่ของเธอเลย เพราะนอกจากเธอจะมีสีผิวที่ดำกว่าแม่และยายของเธอแล้ว เธอยังมีจมูกกว้างและแบนกว่าซึ่งเป็นจมูกที่แม่ของเธอรู้สึกเกลียด ประกอบกับดวงตาสีน้ำตาลที่เรียบๆธรรมดาซึ่งแลดูไม่คมเข้มแบบแม่ของเธอ ด้วยรูปลักษณะทางร่างกายเหล่านี้ทำให้เธอเกลียดรูปลักษณะของตนเอง และทำให้เธอรู้สึกว่าเธอเหมือนไม่ใช่เนลผู้ซึ่งเป็นลูกสาวของพวกเขาที่สมควรจะได้รับเชื้อสายในเรื่องของความงามแบบแม่และยายของเธออันเป็นที่ยอมรับในสังคม

... But she had gone on a real trip , and now she was different. She got out of bed and lit the lamp to look in the mirror. There was her face , plain brown eyes , three braids and the nose her mother hated. She looked for a long time and suddenly a shiver ran through her.

" I'm me," she whispered. "Me" ... " I'm not their daughter. I'm not Nel. I'm me. Me." ... " Me," she murmured. And then, sinking deeper into the quilts, "I want ... I want to be ... wonderful. Oh, Jesus, make me wonderful." (42-43)

จะเห็นได้ว่าการที่เธอส่องกระจกแล้วรู้สึกเสียใจเมื่อเห็นใบหน้าของตนในกระจก จนกระทั่งต้องกล่าวร้ายกับตนเองว่าตนไม่ใช่ตน ตัวเธอเองนั้นไม่ใช่เนล แสดงให้เห็นว่าเธอกำลังรู้สึกแปลกแยกกับความเป็นคนผิวดำที่ปรากฏทางรูปร่างกายของเธอ เธอเกลียดรูปลักษณะของตนจนกระทั่งต้องขอให้พระเจ้าช่วยทำให้เกิดปาฏิหาริย์ขึ้นกับตัวเธอ นั่นก็คือ เธอกำลังขอให้เธอมีความงาม แสดงให้เห็นว่าเธอไม่เห็นคุณค่าในการมีรูปลักษณะแบบคนผิวดำในแบบของเธอ ปฏิเสธตัวตนของตน เธอจึงรู้สึกแปลกแยกจากตนเอง

3.1.2 ความแปลกแยกจากผู้อื่น คือ การที่บุคคลมีความสัมพันธ์ในทางลบกับคนอื่น ๆ มองเห็นผู้อื่นเป็นเครื่องมือหรือวิถีทางที่จะใช้ประโยชน์ซึ่งกันและกันเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของตน ทำให้มนุษย์เกิดความเหงา เปล่าเปลี่ยวและขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่น กล่าวคือ การที่บุคคลรู้สึกว่าตนเองอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม แต่กลับมีความรู้สึกเหมือนกับตนเองนั้นอยู่ตามลำพังเพียงผู้เดียว ทั้งนี้เนื่องจากเขาขาดการมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับผู้อื่น รวมทั้งขาดการยอมรับนับถือจากผู้อื่นนั่นเอง และเป็นการแยกขาดจากกลุ่มที่เขามีส่วนร่วมอยู่และประสบความล้มเหลวในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอีกด้วย (ชมพูนุท โมราชาติ, 2535: 57-59)

ในเรื่อง *The Bluest Eye* จะเห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูกภายในครอบครัวของ ฟรีดา (Frieda) และคลอเดีย (Claudia) นั้นค่อนข้างห่างเหิน กล่าวคือ แม่ไม่ได้แสดงความรัก ความห่วงใยต่อผู้เป็นลูกมากนัก ทั้งๆที่เป็นสิ่งที่ผู้เป็นแม่ควรกระทำ จึงกลายเป็นสภาพกดดันจิตใจต่อฟรีดาและคลอเดียที่รู้สึกว่ามีแม่ไม่รัก ไม่เข้าใจ ไม่ห่วงใยพวกเธออย่างแท้จริง และสภาพที่กดดันจิตใจเหล่านี้เองที่ก่อให้เกิดความแปลกแยกระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ หรือระหว่างฟรีดา คลอเดีย กับแม่ของเธอเอง คลอเดียกล่าวว่า พวกผู้ใหญ่ไม่ได้มานั่งคุยหรือสนทนากับพวกเรา ซึ่งผู้ใหญ่ในที่นี้อาจหมายถึงผู้เป็นพ่อ แม่หรือญาติผู้ใหญ่ภายในบ้านไม่ได้มานั่งคุยหรือนั่งถกปัญหาและความรู้สึกกับพวกเราอย่างสนิทสนม อย่างลึกซึ้ง อย่างที่พ่อแม่พึงกระทำกับผู้เป็นลูก พวกเขาได้แต่บอก ว่าต้องทำอะไร ออกคำสั่งให้ทำเช่นนั้นเช่นนั้น แต่ไม่ได้ให้คำอธิบายเพิ่มเติมหรือชี้แนะในรายละเอียดในเรื่องต่างๆให้กับพวกเรา คลอเดียกล่าวว่า หากว่าพวกเธอสะดุดหกล้มลงไป พวกผู้ใหญ่ก็จะจ้องมองมาที่พวกเธอด้วยความรู้สึกหงุดหงิดรำคาญใจ และหากมีแผลถลอก หรือว่าพวกเธอทำมีดบาดนิ้วของพวกเธอเอง พวกผู้ใหญ่ก็จะต่อว่า เช่น ถามพวกเธอว่าบ้าหรือเปล่าที่ทำอย่างนั้น และหากว่าเจ็บไข้ได้ป่วยหรือเป็นหวัด พวกผู้ใหญ่ก็จะสั่ง叱責ด้วยความเอือมระอาในทางความคิดของพวกเธอที่ไม่รู้จักระมัดระวังตัวเองให้ดี เพราะเป็นการก่อความยุ่งยากให้กับพวกผู้ใหญ่อย่างมากเวลาที่พวกเธอไม่สบาย ด้วยพฤติกรรมที่พ่อแม่มีต่อลูกเช่นนี้จึงก่อให้เกิดความผินผองขึ้นในจิตใจของพวกเด็กๆ ทำให้รู้สึกกดดันกับสภาพภายในครอบครัวในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างพวกเธอกับผู้เป็นพ่อแม่และญาติผู้ใหญ่ ที่มักจะแสดงออกด้วยอารมณ์และคำพูดที่รุนแรงปราศจากความรัก ความห่วงใยและการดูแลเอาใจใส่อย่างแท้จริง ทำให้ฟรีดาและคลอเดียรู้สึกแปลกแยกต่อพ่อแม่และพวกผู้ใหญ่ภายในครอบครัวของเธอ

...Adults do not talk to us--they give us directions. They issue orders without providing information. When we trip and fall down they glance at us; if we cut or bruise ourselves, they ask us are we crazy. When we catch colds, they shake

their heads in disgust at our lack of consideration. How, they ask us, do you expect anybody to get anything done if you all are sick? We cannot answer them. Our illness is treated with contempt, foul Black Draught, and castor oil that blunts our minds. (1990: 5-6)

ความไม่ลงรอยกันระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ภายในครอบครัวของคลอเดียนั้นแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกแปลกแยกต่อกันที่เกิดกับคนผิวดำด้วยกันเอง แต่ผู้เขียนมิได้ให้ภาพที่ชัดเจนถึงความเกี่ยวโยงของปัญหาที่เกิดขึ้นว่ามีความสัมพันธ์กับเรื่องสีผิวหรือไม่ อย่างไรก็ตามในเรื่อง *The Bluest Eye* นี้จะเห็นถึงบรรยากาศภายในครอบครัวระหว่างครอบครัวคนผิวขาวกับครอบครัวคนผิวดำอย่างชัดเจน บรรยากาศภายในบ้านของครอบครัวสองสีผิวนี้นี้มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ครอบครัวของคนผิวขาวมักจะเป็นครอบครัวที่มีความสุข ส่วนครอบครัวของคนผิวดำมักจะเต็มไปด้วยบรรยากาศของการใช้ความรุนแรง ดังที่แม่ของคลอเดียได้ใช้คำพูดที่รุนแรงกับลูกทำให้ลูกเสียใจ และไม่เข้าใจพ่อแม่ สภาพกดดันในเรื่องการเหยียดสีผิวในสังคมอาจมีผลโดยตรงต่อคนผิวดำโดยทั่วไป ทำให้พวกเขาารู้สึกกดดันในสถานะที่เป็นอยู่ มีความเครียดในการทำงานและในชีวิตประจำวันที่อาจจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องและพบเจอกับคนผิวขาว สภาพกดดันจิตใจจนก่อให้เกิดความเครียดนี้เองที่ผู้ใหญ่อาจจะนำกลับมาบ้านแล้วไประบายออกกับลูกๆจนกระทั่งก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกต่อกัน ในขณะที่ครอบครัวคนผิวขาวไม่ต้องพบกับสภาพกดดันเกี่ยวกับเรื่องสีผิวในสังคม พวกเขาจึงมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขมากกว่า เพราะไม่มีปัญหาเรื่องการถูกเหยียดเชื้อชาติและสีผิวเกิดขึ้นกับพวกเขา ดังนั้นความแปลกแยกระหว่างคนผิวดำด้วยกันเองที่เกิดขึ้นในครอบครัวนี้อาจเป็นผลมาจากความแปลกแยกระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำที่ได้ดำเนินมาก่อนหน้านี้ และเป็นปัญหาเรื้อรังระหว่างสีผิวมานานแล้ว

ในเรื่อง *Sula* จะเห็นความแปลกแยกจากผู้อื่นได้ในตัวละครซูลา เธอมีความแปลกแยกจากผู้คนในชุมชนเม็ตดัลเลียนทั้งในเรื่องการแต่งกาย ความคิด ทัศนคติและความประพฤติ ในเรื่องของการแต่งกายนั้นเมื่อเธอกลับมาเยือนเม็ตดัลเลียนอีกครั้งหลังจากที่เธอจากไปนานถึง 10 ปี เธอกลับมาพร้อมกับการแต่งตัวที่ทันสมัยราวกับดารานักแสดงชนิดที่ไม่มีชาวเมืองคนใดแต่งกายอย่างเธอ เพราะเธอแต่งกายด้วยชุดแพรเย็นสีดำ มีลายสีชมพูและสีเหลือง สวมหมวกสักหลาดสีดำที่มีตาข่ายปกคลุมลงมาที่นัยน์ตาข้างหนึ่ง เธอถือกระเป๋าถือสีดำที่ทำจากลูกบิดในมือข้างหนึ่ง และถือกระเป๋าเดินทางหนังสีแดงในมืออีกข้างหนึ่งที่เล็กได้ขนาดและดูสวยงามในขณะเดียวกัน ซึ่งเป็นแบบที่ไม่เคยมีใครเห็นมาก่อน แม้กระทั่งภรรยาของนายกเทศมนตรีและครูสอนดนตรีที่เคยไปกรุงโรมมาก่อน เมื่อเธอก้าวเข้ามาสู่ถนนในเมืองทุกคนต่างจ้องมองเธอเป็นตาเดียวกันด้วยความ

ตื่นตะลึง นี่คือข้อแรกที่แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างเธอกับผู้คนในเมืองในเรื่องของการแต่งกาย อันเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกลักษณะของตัวเธอในอีกหลายๆส่วนที่ทำให้ชาวเมืองรู้สึกว่เธอแปลกแยกไปจากพวกเขา

Walking up the hill toward Carpenter's Road, the heels and sides of her pumps edged with drying bird shit, she attracted the glances of old men sitting on stone benches in front of the courthouse,...By the time she reached the Bottom, the news of her return had brought the black people out on their porches or to their windows. There were scattered hellos and nods but mostly stares.... (1993: 119)

ซูลามีความคิดว่าผู้หญิงสามารถยืนหยัดได้ด้วยลำแข้งของผู้หญิงเอง ไม่ต้องอาศัยผู้ชายหรือสามี ดังนั้นเมื่อยายของเธอบอกให้เธอแต่งงานมีครอบครัวเพื่อที่จะได้สร้างรากฐานให้กับชีวิต เพราะผู้หญิงไม่สามารถที่จะมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากผู้ชาย เธอจึงปฏิเสธและโต้แย้งคำพูดของยายอย่างรุนแรง เธอแย้งว่ายายและแม่เองก็สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากผู้ชายเช่นกัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความคิดระหว่างเธอกับยายเป็นความคิดที่สวนทางกัน ซึ่งความคิดของยายนั้นเป็นความคิดเดียวกับความคิดของผู้หญิงในชุมชนเมื่อดัดเปลี่ยนที่คิดว่า ผู้หญิงควรจะแต่งงานมีครอบครัว เพราะผู้หญิงยังต้องพึ่งผู้ชายอยู่ ดังนั้นเมื่อเธอเป็นคนเดียวที่มีความคิดที่ผิดแผกแตกต่างออกไปจึงทำให้เราเห็นว่า เธอมีลักษณะที่แปลกแยกไปจากผู้หญิงคนอื่นๆในสังคม

ความผิดแผกแตกต่างของซูลาที่มีต่อสังคมยังปรากฏในเรื่องของอุปนิสัยใจคอ เธอเป็นคนที่มีความหยิ่งยโสในตัวเอง และมักจะทำอะไรตามใจตัวเองเสมอ เธอจะทำในสิ่งที่เธอต้องการจะทำซึ่งเธอเห็นว่าเป็นสิ่งที่ควรกระทำโดยไม่สนใจว่าใครจะรู้สึกอย่างไร เธอมีชีวิตอยู่เพื่อที่จะเผยให้เห็นความคิดและอารมณ์ที่แท้จริงของเธอต่อผู้อื่น กล่าวคือ เธอจะแสดงความเจ็บปวดต่อเมื่อเธอรู้สึกเจ็บปวดจริงๆ เธอจะแสดงความพอใจออกมาต่อเมื่อเธอรู้สึกพอใจจริงๆ ความรู้สึกที่เธอจะแสดงออกมานั้นย่อมมาจากความรู้สึกจริงจากใจ ไม่ใช่การหลอกหลวง เธอไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องทำให้ใครรู้สึกพึงพอใจ เว้นเสียแต่ว่าคนๆนั้นจะทำให้เธอรู้สึกพึงพอใจจริงๆ

...Sula was distinctly different. Eva's arrogance and Hannah's self-indulgence merged in her and, with a twist that was all her own imagination, she lived out her days exploring her own thoughts and emotions, giving them full reign, feeling

no obligation to please anybody unless their pleasure pleased her. As willing to feel pain as to give pain, to feel pleasure as to give pleasure,... (153)

ซูลาเห็นว่าการพูดคุยของชาวเมืองนั้นไม่ได้เผยให้เห็นถึงความคิดและอารมณ์ของแต่ละฝ่ายอย่างแท้จริง มองไม่เห็นความจริงใจในคำพูดของแต่ละคนซึ่งต่างไปจากเธอ เพราะเธอไม่ต้องการโกหกใครๆ เช่น หากเธอจะชื่นชมใครสักคนก็ต้องเป็นเพราะคนๆนั้นมีคุณสมบัติควรแก่การชื่นชม กล่าวคือ เธอไม่สามารถจะชมใครสักคนว่าสวยได้ หากคนๆนั้นไม่ได้มีความสวยงามจริง หากว่าผมของคนๆนั้นแลดูสกปรกเต็มไปด้วยฝุ่นผงเกาะจับที่เส้นผม หรือหากว่าดวงตาของคนๆนั้นก้มมองแต่เคียวเกี่ยวข้าวที่สกปรกอยู่เสมอ

When she had come back home, social conversation was impossible for her because she could not lie. She could not say to those old acquaintances, "Hey, girl, you looking good," when she saw how the years had dusted their bronze with ash, the eyes that had once opened wide to the moon bent into grimy sickles of concern.... (157)

สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยที่ผิดไปจากวิถีในการประพฤติปฏิบัติกันของชาวเมือง ซึ่งเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้ผู้อื่นรู้สึกว่าเขาแปลกแยกไปจากพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้นการที่เธอเปลี่ยนคู่ควงและคู่นอนบอยครั้งก็เป็นสิ่งที่ผู้หญิงในชุมชนรับไม่ได้ เพราะซูลามีความเย่อหยิ่งทะนงตนมาก เธอจะลองทดสอบผู้ชายแต่ละคน ซึ่งแต่ละคนก็ล้วนแล้วแต่มีภรรยาแล้ว หากเธอไม่พอใจผู้ชายคนใดเธอก็จะทิ้งเขาไปทันที โดยไม่มีข้อแก้ตัวหรือคำขอโทษใดๆทั้งสิ้น ซึ่งต่างไปจากฮันนาห์ (Hannah) แม่ของเธอที่มักจะคบขู้ผู้ชายกับสามีของพวกผู้หญิงในเมือง แต่ในขณะที่เดียวกันฮันนาห์ก็จะเอาอกเอาใจประจบประแจงเหล่าภรรยาของพวกผู้ชายของเธอด้วย ด้วยเหตุนี้พวกผู้หญิงในเมืองจึงเกลียดซูลา พวกเขาพากันนินทาซูลา มองซูลาในแง่ร้ายเสมอ และไม่ยอมให้คนในครอบครัวของตนเข้าไปใกล้ซูลา เช่น เมื่อเด็กผู้ชายคนหนึ่งชื่อทีพ็อต (Teapot) พลัดตกบันไดที่หน้าบ้านของซูลา แล้วเธอเข้าไปช่วยเขา เมื่อแม่ของเด็กคนนั้นเดินมาเห็นก็รีบุดกระซากลากถูกลูกของตัวเองให้ไกลห่างจากซูลา เธอบอกทุกๆคนว่าซูลาเป็นคนผลักลูกของเธอตกบันได ทั้งที่ซูลาไม่ได้ทำอะไรลูกของเธอเลย

...the boy turned around and fell down the steps. He couldn't get up right away and Sula went to help him. His mother, just then tripping home, saw Sula

bending over her son's pained face. She flew into a fit of concerned, if drunken, motherhood, and dragged Teapot home. She told everybody that Sula had pushed him, and talked so strongly about it... (147)

เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นเหตุการณ์หนึ่งในบรรดาหลายๆเหตุการณ์ที่ชี้ให้เห็นถึงอคติของคนในเมืองที่มีต่อซูลา อันเนื่องมาจากเธอแตกต่างจากพวกเขา พวกผู้หญิงในชุมชนต่างลงความเห็นกันว่า ซูลาไม่เหมือนพวกเขาทั้งอุปนิสัยใจคอ พฤติกรรม ความคิดและบุคลิกลักษณะ เพราะถึงแม้ซูลาจะอายุใกล้ 30 ปีแล้ว แต่เธอก็ดูไม่เหมือนอายุ 30 เพราะเมื่อเปรียบเทียบกับพวกเธอในวัยเดียวกันแล้ว ฟันของพวกเธอได้หลุดออกไปแล้ว บ้างก็มีรูปร่างอ้วน ผิวฉลอก หรือปล่อยให้มึนน้ำมูกไหล แต่ซูลากลับไม่เหมือนพวกเขา เธอมีบุคลิกภายนอกที่แลดูดี ถึงแม้ในวัยเด็กเธอจะเล่นรุนแรง ชุกชนแต่เธอกลับไม่มีแผลเป็น พวกเด็กผู้ชายที่เคยไปไหนมาไหนด้วยกันกับเธอต่างจำได้ว่า ไม่มียุงหรือวันไรต์วโดเกาะบนผิวหนังของเธอเลย และเมื่อเธอดื่มเบียร์เธอก็ไม่เคยเธอออกมาด้วย ซึ่งเป็นบุคลิกลักษณะที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับพวกผู้หญิงในชุมชนที่เธออาศัยอยู่เลย

Among the weighty evidence piling up was the fact that Sula did not look her age. She was near thirty and, unlike them, had lost no teeth, suffered no bruises, developed no ring of fat at the waist or pocket at the back of her neck. It was rumored that she had had no childhood diseases, was never known to have chicken pox, croup or even a runny nose. She had played rough as a child--- Where were the scars? Except for a funny-shaped finger and that evil birthmark, she was free of any normal signs of vulnerability. Some of the men, who as boys had dated her, remembered that on picnics neither gnats nor mosquitoes would settle on her. Patsy, Hannah's one-time friend, agreed and said not only that, but she had witnessed the fact that when Sula drank beer she never belched. (149)

จะเห็นได้ว่าการที่ซูลามีอุปนิสัยใจคอ และพฤติกรรมต่างๆที่แตกต่างไปจากคนในเมืองคนอื่น ๆ ก็เพราะเธอมีความคิดและทัศนคติในการดำรงชีวิตที่ไม่เหมือนพวกเขา ซูลาเห็นว่าคนแต่ละคนควรที่จะค้นหาความต้องการในชีวิตของตนเองให้เจอ โดยพยายามทำความเข้าใจกับตัวเอง เพื่อที่จะได้รู้จักตัวเองอย่างเธอ ไม่จำเป็นที่จะต้องทำตามผู้อื่น เพื่อให้เหมือนผู้อื่น โดยไม่ไข่ความต้องการที่แท้จริงของตนเอง...she decided to turn the naked hand toward it, discover it and let others become as intimate with their own selves as she was. (156)

ด้วยบุคลิกลักษณะของชูลาที่เป็นอิสระต่อความทะเยอทะยาน ความทะยานอยากในเรื่องของความรักเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินตรา ทรัพย์สินหรือสิ่งต่างๆ เธอไม่มีความละโมภ ไม่มีความปรารถนาที่จะได้รับคำชมเชยหรือการเอาใจใส่ ไม่ยึดถือตนเอง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เธอเป็นอิสระต่อกฎเกณฑ์ข้อบังคับต่างๆ ที่จะต้องคอยปฏิบัติตาม เธอจึงไม่รู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงตัวเอง แล้วปฏิบัติตามค่านิยมของคนในสังคมหรือจารีตประเพณี เพื่อให้ผู้อื่นยอมรับ แต่เป็นผลทำให้เกิดความสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง

She was completely free of ambition, with no affection for money, property or things, no greed, no desire to command attention or compliments---no ego. For that reason she felt no compulsion to verify herself---be consistent with herself.

(153)

เธอไม่ชอบที่ผู้คนต่างมีทัศนคติและบุคลิกลักษณะที่เหมือนกันหมดจนกระทั่งหาความเป็นตัวของตัวเองไม่เจอ จากประสบการณ์ของเธอเธอค้นพบว่า ผู้คนในเมืองต่างๆ ล้วนมีความคิดทัศนคติและบุคลิกลักษณะที่เหมือนกันหมด รวมทั้งเนลเพื่อนสนิทของเธอด้วยตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของกรอบแนวความคิดของคนในชุมชนที่เป็นกรอบเดียวกันหมด

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจึงเห็นได้ว่า ผู้คนในชุมชนเมื่อดัดเลี่ยนต่างก็รู้สึกว่าชูลาแตกต่างไปจากพวกเขา ดังที่ปรากฏออกมาในเรื่องของบุคลิกลักษณะทางภายนอกที่แตกต่างไปจากพวกเขา อุปนิสัยใจคอที่มีความเยือกหยิ่งทะนงตน ไม่จ้อผู้ชาย ซึ่งแตกต่างไปจากพวกผู้หญิงในชุมชน และทัศนคติที่ชูลาเห็นว่าคนแต่ละคนควรที่จะรู้จักตนเองอย่างแท้จริง และเผยให้เห็นตัวตนของตน เพื่อแสดงให้เห็นความเป็นตัวของตัวเอง ไม่ตกอยู่ภายใต้กรอบแนวความคิดและข้อปฏิบัติของคนหมู่มาก ซึ่งคนในสังคมไม่ได้เป็นอย่างที่ชูลาคิดหวังที่จะให้เป็น และเป็นอย่างที่เธอกำลังเป็นอยู่เลย ด้วยเหตุที่เธอต่างไปจากคนในชุมชนเช่นนี้ ทำให้ผู้คนในชุมชนเกลียดเธอ และมองเธอในแง่ร้าย ไม่รู้สึกนับถือเธอเลย เป็นผลทำให้เธอรู้สึกแปลกแยกไปจากผู้อื่นในที่สุด

นอกจากนี้ความไม่ลงรอยกันทางความคิดในเรื่องของโลกและชีวิตภายในชุมชนเมื่อดัดเลี่ยนระหว่างชูลาและเนลนั้นก็ป็นสาเหตุที่ทำให้ทั้งสองต่างรู้สึกแปลกแยกต่อกัน ความขัดแย้งกันทางความคิดทำให้เขาทั้งสองขาดความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดต่อกัน เพราะเนลเป็นผู้ที่ตกอยู่ในกรอบความคิดแห่งจารีตประเพณีเหมือนกับคนในชุมชนของเธออย่างสิ้นเชิง เนลมีความคิดเห็นที่

เหมือนกับชาวบ้านในเมืองเมิดดัลเลียนที่คิดว่าผู้หญิงควรจะแต่งงาน มีครอบครัว มีสามี เพื่อเป็นที่พึ่งของผู้หญิงได้ ในขณะที่ซูลาเห็นว่า ผู้ชายที่เธอเคยรู้จักล้วนแล้วแต่ไม่มีคุณค่าพอที่เธอจะรักได้เลย ทุกคนล้วนแล้วแต่ทิ้งลูกและภรรยา ไม่มีความรับผิดชอบเลย

"...Every man I ever knew left his children."

"Some were taken."

"Wrong, Nellie. The word is 'left.' "

...

"I always understood how you could take a man. Now I understand why you can't keep none."

"Is that what I'm supposed to do? Spend my life keeping a man?"

"They worth keeping, Sula."

"They ain't worth more than me. And besides, I never loved no man because he was worth it. Worth didn't have nothing to do with it." (182-183)

นอกจากนี้เนลยังมีอุปนิสัยที่เหมือนกับคนอื่นๆ ที่ไม่เคยเผยธาตุแท้แห่งตัวตนของตนออกมา เธอมักจะปกปิดความคิดความรู้สึกที่แท้จริงของเธอเสมอภายใต้บุคลิกลักษณะที่แลดูสำรวมและเยือกเย็นของเธอ การที่เธอประพฤติปฏิบัติตัวและคิดเหมือนกับคนอื่นในสังคมนั้นทำให้เธอเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม จึงไม่มีใครรังเกียจเธอแบบที่ซูลาได้รับ เนลจึงมักจะภูมิใจในตัวเองเสมอ และรู้สึกว่าตัวเธอนั้นเหนือกว่าซูลาทุกอย่าง และคิดว่าตัวเองเป็นแบบอย่างของคนดี ซึ่งสิ่งที่เนลกำลังคิดและประพฤติปฏิบัติอยู่นั้นเป็นสิ่งที่ซูลาไม่เห็นด้วย ซูลากลับคิดว่า การเผยความจริงแท้แห่งตัวตนของตนออกมา มีความเป็นตัวของตัวเอง ทำในสิ่งที่ตนอยากทำ ไม่ทำในสิ่งที่ตนไม่อยากทำ และเธอก็ไม่เคยคิดที่จะแบ่งแยกเพศว่าสิ่งใดเหมาะกับผู้ชาย สิ่งใดเป็นสิ่งที่ผู้หญิงควรทำ เธอไม่สนใจทั้งสิ้น เธอเห็นว่าสิ่งเหล่านี้จึงจะถือได้ว่าเป็นศักดิ์ศรีแห่งความภาคภูมิใจของการเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง และซูลาเองก็ไม่เคยรู้สึกภูมิใจในตัวเนลอย่างที่เนลกำลังคิดเลย ซูลากลับรู้สึกภูมิใจในความเป็นตัวของตัวเองมากกว่า

"You can't have it all, Sula." Nel was getting exasperated with her arrogance, with her lying at death's door still smart-talking.

"Why? I can do it all, Why can't I have it all?"

"You can't do it all. You a woman and a colored woman at that. You can't act like a man. You can't be walking around all independent like, doing whatever you like, taking what you want, leaving what you don't."

"You repeating yourself."

"How repeating myself?"

"You say I'm a woman and colored. Ain't that the same as being a man?"

(1993: 181)

และอีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า เนลกำลังคิดว่าซูลาภูมิใจในตัวเธอ แต่แท้ที่จริงแล้วซูลาไม่ได้รู้สึกภูมิใจในตัวเนลเลย เพราะเนลไม่ได้แสดงความจริงใจออกมาอย่างแท้จริง

"You know you don't have to be proud with me."

"Proud?" Sula's laughter broke through the phlegm. "What you talking about? I like my own dirt, Nellie. I'm not proud. You sure have forgotten me." (180-181)

ด้วยทัศนคติในการดำรงชีวิตที่แตกต่างกันระหว่างเนลและซูลานี้ทำให้ทั้งสองคนเกิดความขัดแย้งกัน จนทำให้เกิดความไม่ลงรอยต่อกัน อันเป็นผลทำให้เกิดความแปลกแยกต่อกันในที่สุด

ความคิดที่แตกต่างไปจากคนอื่นของซูลาทำให้เนลซึ่งมีความคิดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับคนอื่นในสังคมเริ่มมีความสัมพันธ์ในทางลบกับซูลา การที่ซูลามีความคิดและประพฤติกฎปฏิบัติตัวตรงกันข้ามกับค่านิยมของสังคมซึ่งเป็นผลให้เธอเป็นที่รังเกียจของคนในสังคมนั้นยิ่งส่งเสริมให้เนลดูดีขึ้นในสายตาของคนอื่นๆ เพราะเธอเป็นคนที่สงบเยือกเย็นและเก็บอารมณ์ความรู้สึกส่วนตัวเก่ง ในขณะที่ซูลาเป็นคนโผงผาง พุดจาตรงไปตรงมา คิดอย่างไรก็พูดอย่างนั้น ซูลาได้ค้นพบตลอดเวลาที่เธอกับเนลเป็นเพื่อนกันมานั้น เนลไม่ได้มีความรู้สึกจริงใจกับเธออย่างแท้จริงเลย เมื่อซูลาเป็นทุกข์และเศร้าโศกเสียใจ เนลก็ไม่ได้รู้สึกเห็นใจในความทุกข์และความเศร้าโศกของซูลาแต่อย่างใดเลย ตรงกันข้ามเธอกลับรู้สึกพอใจและกระหายใจเมื่อเห็นซูลาทำคามผิดและถูกสังคมประณาม เพราะทำให้เธอแลดูเป็นคนดีและน่ายกย่อง นานับถือมากกว่าซูลา อย่างไรก็ตาม เธอจะเก็บความรู้สึกที่แท้จริงนั้นไว้ภายในใจของเธอเอง ไม่แสดงออกมาภายใต้บุคลิกลักษณะที่แลดูสงบเยือกเย็นของเธอ ดังเช่นเหตุการณ์หนึ่งเมื่อเนลกับซูลายังเป็นเด็ก พวกเขาจะถูกพวกเด็กผู้ชายผิวขาวแก๊งค์เสมอระหว่างทางกลับบ้านจากโรงเรียน ซูลาจึงคิดปกป้องตัวเธอเองและเนล

ด้วยการเงื่อนไขที่ปลายนิ้วหนึ่งของเธอ เพื่อให้เด็กเหล่านั้นกลัว และไม่กล้ารังแกพวกเธอ อีก เหตุการณ์ครั้งนั้นซูลาค้นพบว่า แทนที่เนลจะรู้สึกขอบคุณเธอ เนลกลับรู้สึกรังเกียจและขยะขียงในการกระทำของซูลา ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เนลไม่ได้รู้สึกสงสารและเห็นใจกับความเจ็บปวดที่ซูลาได้ยอมทำลงไปเพื่อปกป้องเธอด้วยความจริงใจเลย และยังแสดงให้เห็นถึงความไม่จริงใจในความเป็นเพื่อนของเนลอีกด้วย The one time she tried to protect Nel, she had cut off her own finger tip and earned not Nel's gratitude but her disgust. (179-180) และคำพูดของเนลเมื่อครั้งมาเยี่ยมซูลานั้นทำให้ซูลารู้สึกเหมือนกับว่า คำพูดของเนลนั้นถูกเตรียมพร้อมและตบแต่งมาไว้อย่างดีแล้วทั้งคำพูดและน้ำเสียง ให้แลดูเหมือนกับว่าเต็มใจด้วยความเห็นอกเห็นใจ แต่ความเห็นอกเห็นใจนั้นเป็นความเห็นอกเห็นใจที่มีต่อโรคภัยไข้เจ็บ มิได้มีต่อตัวคนไข้หรือซูลาเลย

"I heard you was sick. Anything I can do for you?"

She had practiced not just the words but the tone, the pitch of her voice.

It should be calm, matter-of-fact, but strong in sympathy---for the illness though, not for the patient. (176)

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ซูลาไม่แน่ใจว่า เนลมาเยี่ยมเธอเพราะสาเหตุใดกันแน่ มาเพราะต้องการจะมองดูเธอด้วยความอิมเมจที่เห็นเธอป่วยหรือไม่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ซูลาเองก็รู้สึกถึงความไม่จริงใจของเนลที่มีต่อเธอแม้กระทั่งในยามที่เธอป่วย เพราะเนลมักจะดูสำรวจเสมอ ไม่แสดงความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงออกมา ดังความคิดของซูลาที่มีต่อเนล ...She wondered for an instant what Nellie want; why she had come. Did she want to gloat? Make up? (179)

นอกจากนี้เมื่อครั้งที่ซูลาและเนลยังอยู่ในวัยเด็ก ซูลาเคยทำให้เด็กผู้ชายผิวขาวคนหนึ่งชื่อเธอและเนลเรียกว่า "ซิคเกน" (Chicken) ตาย เพราะเธอทำซิคเกนให้ปีนต้นไม้ เมื่อซูลาปีนขึ้นไปได้เร็วกว่า อยู่สูงกว่า เธอก็ยื่นมือไปจับมือของซิคเกนขึ้นมา แล้วเหวี่ยงออกไปจากต้นไม้จนกระทั่งซิคเกนตกน้ำ แล้วจมน้ำตายในที่สุด ซูลารู้สึกกลัว ตกใจและกระวนกระวายใจมาก เพราะเธอไม่ได้ต้องการให้ซิคเกนตาย แต่ด้วยอุปนิสัยที่เป็นคนชอบเล่นรุนแรงของเธอ จึงได้ทำให้เกิดเหตุการณ์ที่น่าเศร้าสลดขึ้น ถึงแม้ซูลาจะเกลียดซิคเกน อย่างไรก็ตามซูลาก็ไม่เคยคิดจะฆ่าซิคเกน สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นความประมาทของเธอ ซูลาจึงรู้สึกแย่มากเมื่อเธอทำให้ซิคเกนต้องตายไป แต่เนลซึ่งยืนอยู่ด้วยในขณะที่เกิดเหตุการณ์นี้กลับไม่ได้รู้สึกอึ้งใจ หรือเป็นทุกข์กระวนกระวายใจไปกลับซูลาเลย เธอพยายามควบคุมอาการปฏิกิริยาของเธอให้เป็นปกติที่สุด ให้ดูสงบเยือกเย็นในขณะที่ซูลากำลังทุกข์

ร้อน แทนที่เธอจะรู้สึกเป็นทุกข์กับการตายของซิคเก้น และเห็นใจในความเศร้าโศกและอาการตกใจกลัวของซูลา เธอกลับรู้สึกดีที่เห็นซิคเก้นตกลงไปในน้ำ ถึงแม้ในขณะนั้นก่อนที่ซูลาจะเหวี่ยงซิคเก้นออกไป เธอจะบอกให้ทั้งสองคนกลับลงมาก็ตาม แต่แท้ที่จริงแล้วเธออยากให้ซิคเก้นตกลงไป และนอกจากนี้เนลยังรู้สึกดีที่เธอสามารถควบคุมตนเองให้เป็นปกติได้

The good feeling she had had when Chicken's hands slipped. She hadn't wondered about that in years. "Why didn't I feel bad when it happened? How come it felt so good to see him fall?"

All these years she had been secretly proud of her calm, controlled behavior when Sula was uncontrollable, her compassion for Sula's frightened and shamed eyes. Now it seemed that what she had thought was maturity, serenity and compassion was only tranquillity that follows a joyful stimulation. Just as the water closed peacefully over the turbulence of Chicken little's body, so had contentment washed over her enjoyment. (215-216)

จะเห็นได้ว่าความไม่จริงใจของเนลซึ่งถูกบดบังอยู่ภายใต้บุคลิกลักษณะที่แลดูสำรวมเยือกเย็นซึ่งคอยบดบังความรู้สึกนึกคิดที่แท้ที่จริงไม่ให้เผยออกมา จนกลายเป็นลักษณะที่แลดูดีอยู่เสมอ นั่น ทำให้ซูลารู้สึกว่าเนลเองก็เหมือนกับคนอื่นๆ ในสังคมที่ไม่ยอมเผยธาตุแท้เกี่ยวกับตัวตนของตนออกมา ซึ่งเป็นบุคลิกลักษณะที่ตรงข้ามกับซูลาที่เป็นคนตรงไปตรงมา คิดอย่างไรก็พูดอย่างนั้น ทำในสิ่งที่ตนอยากทำและเผยความจริงที่แท้ในตัวตนของตนออกมา ทำให้เธอรู้สึกเจ็บปวดมากกับความไม่จริงใจที่เนลมอบให้กับเธอ ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเนลจึงเหินห่างขึ้นเรื่อยๆ เพราะการขาดความสัมพันธ์ทางความคิดและอุปนิสัยที่ตรงกัน ซูลาจึงเกิดความรู้สึกแปลกแยกกับเนลในที่สุด และในขณะเดียวกันก็แปลกแยกกับคนอื่นๆ ในสังคมด้วย เพราะเนลและคนอื่นๆ ในสังคมต่างก็มีลักษณะที่เหมือนกัน ในขณะที่เธอเป็นคนเดียวที่แตกต่างไปจากคนในสังคมซึ่งมีเนลรวมอยู่ด้วย

ในเรื่อง *Beloved* จะเห็นได้ว่า เด็นเวอร์ เป็นตัวละครที่มีความแปลกแยกต่อผู้อื่นอย่างเห็นได้ชัด เมื่อพ่อของเธอหายตัวไป แล้วพอล ดี (Paul D) เพื่อนชายของแม่ของเธอเริ่มเข้ามาในบ้าน และพยายามที่จะเข้ามาทำความสนิทสนมกับแม่และเธอ โดยแสดงความคุ้นเคยกับเรื่องราวในชีวิตในอดีตของแม่และพ่อของเธอเป็นอย่างดี ด้วยการพูดถึงเรื่องราวเมื่อครั้งที่พวกเขาทั้งสามคนเคยมีชีวิตร่วมกันที่ไร่สวิตไฮม์ ทำให้เธอรู้สึกว่าพวกเขาทั้งสามต่างเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของกันและ

กัน ในขณะที่เธอไม่ใช่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพอล ดีได้พูดถึงเธอว่า เธอมีใบหน้าละม้ายคล้ายคลึง พ่อของเธอ ทำให้เธอรู้สึกแปลกใจว่าพอล ดีรู้จักพ่อของเธอด้วยหรือ ซึ่ง พอล ดีก็ตอบว่า เขารู้จัก พ่อของเธอเป็นอย่างดี อีกทั้งแม่ของเธอยังย้ำอีกว่าพอล ดีรู้จักพ่อของเธอดี เพราะมาจากสวีทโฮม ด้วยกัน ทำให้เธอรู้สึกว่า พวกเขาต่างก็มีความผูกพันกันในเรื่องราวในอดีต ในขณะที่เธอไม่รู้อะไรเลย เธอจึงรู้สึกว่าบุคคลภายในครอบครัวของเธอไม่ใช่ของเธอ แต่กลับเป็นของพวกเขา เธอไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประวัติของพวกเขาด้วย เห็นได้จากกระแสความคิดของเธอ

They were a twosome , saying “Your Daddy” and “Sweet Home” in a way that made it clear both belonged to them and not to her. That her own father’s absence was not hers. Once the absence had belonged to Grandma Baby – a son, deeply mourned because he was the one who had bought her out of there. Then it was her mother’s absent husband. Now it was this hazelnut stranger’s absent friend. Only those who knew him (“Knew him well”) could claim his absence for themselves. Just as only those who lived in Sweet Home could remember it, whisper it and glance sideways at one another while they did. (1997: 13)

ด้วยเหตุนี้การที่เธอขาดความรู้สึกของการมีส่วนร่วมในการรับรู้เรื่องราวของคนในครอบครัว และขาดความรู้สึกที่จะแสดงความเป็นเจ้าของกับสมาชิกในครอบครัวได้ จึงทำให้เธอรู้สึกแปลกแยก เพราะเธอรู้สึกว่าเธอเป็นคนเดียวที่ไม่รู้เรื่องของคนในครอบครัวเลย แม้กระทั่งพ่อของเธอ ทำให้เธอรู้สึกว่าพ่อของเธอไม่ได้เป็นของเธอ แต่กลับเป็นของพอล ดีผู้ที่ไม่ใช่สมาชิกภายในครอบครัว แต่กลับรู้จักพ่อของเธอดี เพียงเพราะว่าพวกเขาเคยอยู่ที่สวีทโฮมด้วยกัน เธอจึงรู้สึกไม่ชอบพอล ดี ที่ทำให้เธอรู้สึกว่าเธอกลายเป็นคนอื่นของครอบครัว เหมือนถูกตัดขาดออกจากครอบครัว ทั้งๆที่เธอเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคนในครอบครัว ในขณะที่พอลดีเป็นคนอื่น ทำให้เธอเกิดความรู้สึกแปลกแยกต่อพอล ดี มิตรภาพระหว่างเธอกับพอล ดีจึงไม่ราบรื่นเท่าที่ควร

นอกจากนี้การที่เดินเวรรู้สึกว่าคุณเองไม่สามารถอาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้นได้อีกต่อไป เพราะทำให้เธอไม่รู้ว่าจุดมุ่งหมายในชีวิตของเธอคืออะไร กล่าวคือ เธอไม่รู้ว่าเธอควรจะไปไหนหรือเธอควรจะทำอะไรบ้าง เพราะเธอไม่เคยคุยในเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตอย่างจริงจังและลึกซึ้งกับใครเลย แม้แต่แม่ของเธอ ทำให้เธอค้นหาตัวเองไม่พบว่าเธอต้องการอะไร เธอมีชีวิตอยู่ไม่เหมือนคนปกติทั่วไป ตั้งแต่เด็กแล้วที่ไม่มีใครเล่นกับเธอ ไม่มีใครมาหาเธอ ทำให้เธอรู้สึกว่าไม่มีใครชอบ

เธอ ที่เป็นเช่นนี้เพราะส่วนหนึ่งเนื่องจากชาวบ้านในละแวกนั้นรู้สึกกลัวเมื่อต้องผ่านบ้านของเธอ เพราะทุกคนจะรู้สึกว่าเหมือนมีวิญญาณชั่วร้ายสิงอยู่ในบ้านหลังนั้น ดังนั้นหากมีรถม้าคันใดแล่นผ่าน พวกเขา ก็จะควมม้าไปอย่างรวดเร็วทันที ดังคำพูดของเธอที่กล่าวกับเชลและพอล ดี

" I can't live here I don't know where to go or what to do , but I can't live here. Nobody speaks to us. Nobody comes by. Boys don't like me. Girls don't either". (14)

นอกจากนี้การที่เดินเวรรู้สึกแปลกแยกกับแม่และบุคคลอื่นอันเนื่องมาจากการขาดการพูดคุยกันอย่างจริงจังและลึกซึ้งในเรื่องต่างๆ ระหว่างเธอกับแม่ การขาดปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเธอกับแม่ทำให้เธอไม่รู้ว่าเธอควรจะมีปฏิสัมพันธ์เช่นไรทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ทำให้เธอเกิดความรู้สึกเหงา เปล่าเปลี่ยวและขาดความสัมพันธ์ทางความคิดกับผู้อื่น ดังนั้นถึงแม้ว่าเธอจะอยู่กับแม่ แต่การที่แม่และพอล ดีทำให้เธอรู้สึกเหมือนกับว่าเธอเป็นคนอื่น และจากการที่ไม่มีเด็กคนอื่นๆ ในละแวกบ้านของเธอมาหาเธอ มาคุยกับเธอ เล่นกับเธอ ทำให้เธอยิ่งเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวมากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้เธอจึงขาดปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แล้วจึงเกิดความรู้สึกแปลกแยกจากผู้อื่นในที่สุด

3.1.3 ความแปลกแยกจากงาน มาร์กซ์ให้แนวคิดเกี่ยวกับความแปลกแยกจากงานว่า ในระบบการทำงานซึ่งงานเป็นสิ่งนอกตัวของคนงาน งานไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของเขา และไม่ได้ยืนยันตัวเขา แต่งานเป็นสิ่งที่ปฏิเสธตัวเขา เขาจึงรู้สึกเป็นทุกข์ ไม่มีความสุข และไม่ได้พัฒนาทางด้านร่างกายและจิตใจอย่างเสรี งานทำให้จิตใจของเขาเสื่อมลง เขาจึงรู้สึกสบายใจเมื่อไม่ได้ทำงาน ทั้งนี้เพราะงานเป็นสิ่งที่เขามีได้กระทำด้วยความสมัครใจ แต่เป็นการบังคับ เขาจึงมักหลีกเลี่ยงการทำงาน เพราะงานไม่ได้สนองความต้องการของเขา แต่สนองตอบความต้องการด้านอื่นๆ และจากการที่งานมีลักษณะอยู่ภายนอกตัวคนงานนั้น คนงานจึงรู้สึกว่า งานที่ทำนั้นไม่ได้ทำเพื่อตนเอง แต่เพื่อผู้อื่น ดังนั้นในการทำงานเขาจึงไม่เป็นตัวของตัวเอง แต่ต้องอยู่ภายใต้คนอื่น (มาร์กซ์, 1975: 325-326 อ้างถึงใน ชมพูนุท โมราชาติ, 2535: 59) นอกจากนี้การที่บุคคลไม่สามารถคาดหมายการกระทำของตนเองได้ มองไม่เห็นเป้าหมายที่แท้จริงของกิจกรรม เนื่องจากขาดความเข้าใจในกิจกรรม และกิจกรรมนั้นก็ไม่ได้นำมาซึ่งความสุข ความพึงพอใจและความภาคภูมิใจมาให้แก่เขา แต่กลับทำลายเขา ทำให้เขาไม่สามารถพัฒนาความสามารถของตัวเองได้เลย แต่ต้องทำเพื่อความอยู่รอดนี้ ทำให้บุคคลมีความแปลกแยกจากงาน (ชมพูนุท โมราชาติ, 2535: 59)

ดังเช่นในเรื่อง *Beloved* การที่เหล่าคนดำต้องมาเป็นทาส ต้องทำงานรับใช้คนผิวขาว อันเนื่องมาจากหนี้ที่ผูกมัดมาแต่กำเนิดสืบต่อมารุ่นแล้วรุ่นเล่า หรือเนื่องมาจากพันธะผูกพันที่ติดมากับเชื้อชาติและสีผิวที่คนผิวขาวได้กุมชะตาชีวิตคนผิวดำไว้ให้มาเป็นทาสทำงานในไร่ตั้งแต่สมัยเริ่มก่อตั้งประเทศ ด้วยภาวะที่คนผิวดำจำต้องยอมเผชิญ และตกเป็นเบี้ยล่างนี้เองทำให้พวกเขาไม่มีความสุขในการทำงาน เนื่องจากการใช้งานของคนผิวดำที่กระทำต่อคนผิวดำที่เป็นทาสนั้นได้มองข้ามความเป็นมนุษย์ของเหล่าทาสไป ใช้งานพวกเขาเยี่ยงสัตว์ที่มีความทรหดอดทน เมื่อถึงเวลาอยากจะซื้อขายแลกเปลี่ยนตัวทาสกันก็สามารถกระทำได้โดยไม่ต้องพิจารณาถึงสิทธิมนุษยชน สิทธิในตัวตนของแต่ละบุคคลอันเป็นความชอบธรรมของปัจเจกบุคคลที่จะต้องมี ด้วยภาวะในหน้าที่การงานที่หนักหน่วงที่คนผิวดำได้มอบให้กับพวกเขามาทั้งชีวิตนี้เองที่ทำให้เหล่าทาสรู้สึกว่าพวกเขาเป็นทุกข์จากการทำงาน นอกจากที่พวกเขาจะตกเป็นทาสของคนผิวดำแล้วพวกเขายังตกเป็นทาสของงานอีกด้วย นั่นก็คือ พวกเขาไม่มีสิทธิที่จะเลือกงาน นายจ้างผิวดำสั่งให้ทำอะไรก็ต้องทำห้ามหลีกเลี่ยง หากไม่เป็นที่พอใจของเหล่านายจ้างพวกเขาก็จะถูกเขียนตี ถูกกระทำทารุณกรรมานร่างกายต่าง ๆ นานาจนกระทั่งพวกเขาไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองยังมีความเป็นมนุษย์อยู่ ชาติอิสราภาพในชีวิตร่างกายที่พอล ดีและเชอประสบมา สภาวะที่จะต้องดำรงอยู่ภายใต้ความรู้สึกทุกข์ทรมานและอัดอั้นตันใจจากการทำงานในฐานะทาสรับใช้คนผิวดำนี้เองที่ส่งผลกระทบทางด้านจิตใจจิตใจของพวกเขาเสื่อมลง ไม่มีชีวิตชีวาที่ต้องทำงานภายใต้อาณัติของคนผิวดำ จิตวิญญาณของพวกเขาจึงได้ตายไป ที่สุดแล้วลักษณะของความเป็นมนุษย์ที่มีสิทธิที่จะจัดการชีวิตของตนเองได้อย่างอิสระเสรีจึงไม่มีอีกต่อไป เพราะพวกเขาไม่ได้ทำงานด้วยความสมัครใจ แต่เกิดจากการบังคับขู่เข็ญด้วยปืนและอาวุธต่างๆ ที่คนผิวดำใช้เป็นเครื่องมือในการบังคับเหล่าทาสให้ต้องตกอยู่ในสภาวะที่จำยอม ดังเช่นที่ครูโรงเรียนและพรรคพวกคนผิวดำได้ยื้อนกลับมาตามจับพวกเหล่าทาสผิวดำที่หลบหนี โดยการใช้อาวุธเป็นเครื่องมือในการบังคับขู่เข็ญให้พวกเขาทั้งหลายจำต้องยอมกลับไปสู่สภาวะของการเป็นทาสอีกครั้งหนึ่ง เมื่องานเป็นสิ่งที่แปลกแยกจากทาส การหลีกเลี่ยงการทำงานด้วยการหลบหนีของเหล่าทาสทั้งหลาย และการตามจับกุมใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่าจึงเกิดขึ้นอย่างไม่มีวันสิ้นสุด ดังจะเห็นได้จากกรณีที่เชอและเพื่อนทาสคนอื่นๆหนีออกมาจากไร่สวนโซมและครูโรงเรียน ก็เนื่องเพราะพวกเขารู้สึกแปลกแยกจากงานที่พวกเขาจะต้องทำภายใต้การบงการชีวิตที่ใช้ความรุนแรงเป็นตัวนำของครูโรงเรียนที่กระทำกับพวกเขา ด้วยเหตุนี้เหล่าทาสทั้งหลายจึงรู้สึกแปลกแยกจากงานที่พวกเขาต้องทำภายใต้คำสั่งและการบังคับของคนผิวดำ

3.1.4 ความแปลกแยกจากสังคม หมายถึงความห่างเหินจากสิ่งแวดล้อม จากเพื่อนมนุษย์ เพราะสาเหตุของความเจริญทางวัตถุ ซึ่งมีผลมาจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม (ไวส์, 1962: 460-475 อ้างถึงใน ชมพูนุท โมราชาติ, 2535: 22) นอกจากนี้ความแปลกแยกจากสังคมยังรวมไป

ถึงความแปลกแยกจากค่านิยม และมาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของสังคม อันหมายถึง ความรู้สึกของบุคคลถึงความไม่สอดคล้องกันระหว่างตนเองกับวัฒนธรรม ความเชื่อ ค่านิยมของสังคมที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปของสังคม (ชมพูนุท โมราชาติ, 2535: 62-63) ความแปลกแยกในข้อนี้จะทำให้บุคคลรู้สึกถูกละทิ้งออกจากสังคม ถูกสังคมกดขี่บีบบังคับ (เทรวีส์, 1985: 46-57 อ้างถึงใน ชมพูนุท โมราชาติ, 2535: 24) บุคคลจึงมีความทุกข์ใจ มีความรู้สึกหวาดระแวง โดดเดี่ยวและไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ (ฟอยเออร์ลิทท์, 1978: 36-198 อ้างถึงใน ชมพูนุท โมราชาติ, 2535: 23)

ในเรื่อง *The Bluest Eye* การที่สมาชิกครอบครัววิตเลิฟมีหน้าตาและสีผิวที่ผิดไปจากมาตรฐานความงามตามที่สังคมกำหนด ทำให้พวกเขาารู้สึกถึงความผิดแผกแตกต่างกันระหว่างตนเองกับค่านิยมของสังคม เพราะทุกคนในสังคมต่างลงความเห็นว่าพวกเขาเป็นคนผิวดำที่มีหน้าตาน่าเกลียดมาก มากกว่าคนผิวดำคนอื่น ๆ ทั่วไป ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายไว้ว่า พวกเขามีดวงตาที่เล็ก และดวงตาทั้งสองข้างอยู่ชิดกันภายใต้หน้าผากแคบๆ มีผมหยิกหยอง คิ้วทั้งสองข้างเข้มหนาเกือบชิดกัน จมูกงอแง ปีกจมูกกว้าง มีโหนกแก้มสูง ริมฝีปากหนาและกว้าง

The eyes, the small eyes set closely together under their narrow foreheads. The low, irregular hairlines, which seemed even more irregular in contrast to the straight, heavy eyebrows which nearly met. Keen but crooked noses, with insolent nostrils. They had high cheekbones, and their ears turned forward. Shapely lips which called attention not to themselves but to the rest of the face. (1990: 28)

นอกจากนี้ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีฐานะยากจนมาก ซึ่งถือได้ว่าเป็นความสาหัสของโชคชะตาชีวิตของพวกเขาซ้ำสอง แต่ความยากจนที่ยืดครองชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขามิได้เป็นของพวกเขาคนเดียวเท่านั้น คนผิวดำคนอื่น ๆ ในสังคมอีกมากมายที่ยากจนเช่นเดียวกับพวกเขา มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ยากลำบากเช่นเดียวกับพวกเขา ข้อนี้จึงไม่นับว่าพวกเขาแปลกแยกไปจากคนอื่น ๆ ในสังคม แต่การมีหน้าตาที่น่าเกลียดอย่างร้ายกาจของพวกเขานี้เสียอีกที่ทำให้พวกเขารู้สึกแปลกแยกไปจากคนอื่น ๆ ในสังคมและค่านิยมในเรื่องความงามของสังคม เพราะความน่าเกลียดของพวกเขานี้เป็นหนึ่งในสังคมที่ไม่มีใครเหมือน Although their poverty was traditional and stultifying, it was not unique. But their ugliness was unique. (1990: 28)

และความน่าเกลียดที่มีอยู่ในตัวของพวกเขาเองที่ทำให้พวกเขารู้สึกแปลกแยก เพราะการมีหน้าตาที่มีองค์ประกอบอย่างเช่นพวกเขาไม่ได้ถูกบัญญัติไว้ในกฎแห่งความงามที่สังคมกำหนดไว้ อันถือเป็นค่านิยมที่คนในสังคมยอมรับ ค่านิยมในเรื่องความงามดังกล่าวนี้ก็คือ การมีดวงตาสีฟ้า ผมสีบลอนด์ซึ่งเป็นคุณลักษณะของคนผิวขาวทุกประการ และถึงแม้คนผิวดำทั่วไปจะไม่มีรูปลักษณะที่เข้าข่ายกฎแห่งความงามที่สังคมกำหนดในข้อนี้ก็ตาม แต่รูปลักษณะของคนผิวดำอย่างสมาชิกในครอบครัวบริดเจ็ลเป็นรูปลักษณะที่น่าเกลียดกว่าคนผิวดำทั่วไปเกินกว่าที่สังคมจะยอมรับได้ เป็นรูปลักษณะที่แปลกแยกไปจากค่านิยมและมาตรฐานแห่งความงามที่สังคมกำหนด พวกเขาจึงไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม จนกลายเป็นความรู้สึกแปลกแยกระหว่างสมาชิกของครอบครัวบริดเจ็ลกับสังคมในที่สุด

ในเรื่อง *Beloved* จากการที่เดินเวรรู้สึกว่าคุณเองแปลกแยกจากผู้อื่น กล่าวคือ ถึงแม้ว่าเธอจะมีชีวิตอยู่ร่วมกับแม่ พอล ดี และคนอื่นๆในละแวกบ้าน แต่เธอก็รู้สึกเป็นคนอื่นกับคนในครอบครัวของเธอเอง เธอกับแม่ไม่ได้คุยกันอย่างลึกซึ้งซึ่งมักนึกถึงความรู้สึกส่วนตัวและความรู้สึกนึกคิดของกันและกัน นอกจากนี้เธอก็ขาดสัมพันธ์ภาพกับเด็กคนอื่นๆในละแวกบ้านของเธอด้วย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เธอเริ่มรู้สึกแปลกแยกจากเพื่อนมนุษย์ จากบุคคลที่แวดล้อมตัวเธอและจากสิ่งแวดล้อมรอบกายเธอทำให้เธอไม่อยากอยู่ในบ้าน ซึ่งไม่ได้นำความสุขและความอบอุ่นมาให้แก่เธอเลย เธอจึงเริ่มเหินห่างจากบุคคลรอบข้างและสิ่งแวดล้อมของเธอ นั่นก็คือบ้านของเธอนั่นเอง เธอค้นพบสถานที่สำคัญแห่งใหม่ที่ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัย เสมือนเป็นโลกอีกโลกหนึ่งที่ทำให้มีความสุข และให้ความไว้วางใจกับเธอได้ เธอจึงมักจะเข้าไปอยู่ในนั้นคนเดียวเสมอเมื่อมีโอกาส ที่แห่งนั้นเป็นบ้านต้นไม้ที่อยู่ลึกเข้าไปในป่าทางด้านหลังบ้านของเธอซึ่งเกิดขึ้นจากการก่อตัวเป็นรูปวงแหวนของพุ่มไม้ที่มีโพรงอยู่ข้างใน กลายเป็นห้องสี่เหลี่ยมห้องหนึ่ง มีความสูง 7 ฟุต กว้าง 4 ฟุต และมีกำแพงที่เกิดจากใบไม้หนาถึง 55 นิ้ว เป็นเหมือนบ้านของเล่นของเธอที่มีแต่ความสงบเงียบ นุ่มนวลและอ่อนโยนด้วยธรรมชาติที่แวดล้อม เธอรู้สึกว่าที่นั่นเป็นที่พักที่ให้ความร่มเงา และถูกตัดขาดออกจากโลกภายนอกที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดและความโหดร้าย เธอรู้สึกว่าที่แห่งนี้ เป็นสถานที่ปลอดภัยสำหรับเธอที่จะช่วยปกป้องเธอให้พ้นจากอันตรายได้ และความรู้สึกโดดเดี่ยวแปลกแยกจากผู้อื่นก็คือปัญหาของเธอ และการที่เธอเข้าไปอยู่ในบ้านต้นไม้แห่งนี้จึงเท่ากับเป็นการตัดขาดจากโลกภายนอกที่เธอรู้สึกแปลกแยก ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับสังคมภายนอก เพราะเธอไม่สามารถจะปฏิบัติตัวให้กลมกลืนไปกับสิ่งแวดล้อมและเพื่อนมนุษย์ในสังคมข้างนอกได้ เธอจึงเกิดอาการเจ็บป่วยทางจิตใจ ดังที่พอล ดีได้กล่าวกับเช็ทแม่ของเดินเวรว่า เป็นความยากลำบากสำหรับเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆคนหนึ่งที่จะต้องอาศัยอยู่ในบ้านหลังหนึ่งที่มีวิญญาณสิงอยู่ นั่น

ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย “Leave off, Sethe. It's hard for a young girl living in a haunted house. That can't be easy.” (1997: 15)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่เธอเข้ามาพักพิงบ้านต้นไม้เมื่อมีโอกาสนั้นจึงเท่ากับเป็นความต้องการที่จะหลีกหนีออกจากโลกภายนอก อันได้แก่ บ้านและสิ่งแวดล้อมที่แท้จริงของเธอที่มักจะสร้างความทุกข์ใจให้แก่เธอ อันเป็นสาเหตุให้เธอเกิดความรู้สึกแปลกแยกไปจากสังคมที่แท้จริงของเธอ และการเข้ามาอยู่ในพุ่มไม้ท่ามกลางธรรมชาติเหล่านี้ก็สามารถช่วยเยียวยารักษาจิตใจให้เธอรู้สึกมีความสุขได้

It began as a little girl's houseplay, but as her desires changed, so did the play.... First a playroom (Where the silence was softer), then a refuge (from her brothers' fright, soon the place became the point. In that bower, closed off from the hurt of the hurt world, Denver's imagination produced its own hunger and its own food, which she badly needed because loneliness wore her out. *Wore her out.* Veiled and protected by the live green walls, she felt ripe and salvation was an easy as a wish. (28)

นอกจากนี้ในส่วนของเธอที่แปลกแยกไปจากสังคมจะเห็นได้จาก หลังจากที่เธอกลับมายังบ้านของเบบี ซักส์แม่สามีของเธอพร้อมกับลูกๆ ทั้งสี่คนของเธอได้เพียง 28 วัน ครูโรงเรียนและพรรคพวกคนผิวขาวได้ตามมาจับกุมเธอและลูกๆ ให้กลับไปเป็นทาสอีก ทำให้เธอต้องฆ่าลูก การฆ่าลูกของตัวเองเป็นสิ่งที่ผิดไปจากข้อประพฤติปฏิบัติทางสังคม สังคมมองว่าเป็นการกระทำที่รุนแรงและเห็นแก่ตัวของผู้เป็นแม่ ซึ่งเธอเองรู้ว่าการกระทำของเธอนั้นไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ทำให้เธอเริ่มรู้สึกแปลกแยกไปจากชุมชนที่เธออาศัยอยู่ เพราะสังคมไม่เข้าใจสาเหตุแห่งการกระทำของเธอที่แท้จริงว่าที่เธอทำไปเพราะความรักและความปรารถนาดีที่มีต่อลูก เธอจึงเริ่มถอยห่างออกจากสังคม ไม่คบค้าสมาคมกับเพื่อนผู้หญิงในสังคมที่เธอเคยคบด้วย เธอตัดตัวเองออกจากสังคม ไม่มีการสนทนากับผู้คนในสังคมเหมือนแต่ก่อน ไม่มีการเดินร่ำหรือมีความสุขร่วมกัน เธอแยกตัวออกมาใช้ชีวิตที่โดดเดี่ยวเพียงลำพังกับลูกๆ ของเธอภายในบ้านเลขที่ 124 เท่านั้น นอกจากการฆ่าลูกที่ทำให้เธอต้องตัดตัวเองออกจากโลกภายนอกแล้ว ความเจ็บปวดที่ผ่านมาในชีวิตยังทำให้เธอรู้สึกกลัวที่จะเปิดตัวเองออกสู่สังคมด้วย ถึงแม้เบบี ซักส์จะเคยแนะนำเธอให้วางเครื่องกำบังต่างๆ ที่เธอได้ยึดเหนี่ยวมาเป็นเครื่องปกป้องตัวเองลง นั้นหมายความว่าเบบี ซักส์ได้แนะนำให้เธอเลิกปิดกั้นตัวเอง แล้วหันมาเผชิญหน้าสู่กับความเป็นจริงของโลกภายนอก พยายามเปิดตัวเองไป

พบปะกับผู้อื่น พุดคุยหรือทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น แต่เธอไม่เคยปฏิบัติตามคำแนะนำของเบบี ซักส์เลย จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อบีเลิฟด์เข้ามาในชีวิตของเธอ เธอจึงนึกถึงคำพูดของเบบี ซักส์ที่ได้แนะนำเธอ เธอพยายามทำตามเพื่อที่เธอจะได้พบกับความสุขเพราะที่ผ่านมามีเธอปิดกั้นตัวเองมาตลอด ไม่เปิดตัวเองให้พบเจอสิ่งใหม่ๆ และผู้คนมากมายหลายตาของโลกภายนอก

While Stamp Paid was making up his mind to visit 124 for Baby Suggs' sake, Sethe was trying to take her advice: *to lay it all down, sword and shield...* The twenty – eight days of having women friends, a mother-in-law, and all her children together; of being part of a neighborhood; of, in fact, having neighbors at all to call her own---all that was long gone and would never come back. No more dancing in the Clearing or happy feeds. No more discussion,...(1997: 173)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่เธอรู้สึกถึงการกระทำที่รุนแรงของเธอในการฆ่าลูกเป็นสิ่งที่ไม่สวนทางกับข้อประพฤติปฏิบัติทางสังคมที่ไม่มีใครเห็นด้วยกับการกระทำของเธอ เป็นการกระทำที่ละเมิดวิถีประเพณีเกินกว่าที่สังคมจะยอมรับได้ และด้วยความเจ็บปวดทุกข์ทรมานที่เธอได้รับจากการเป็นทาสทำให้เธอหวาดกลัวกับอันตรายต่างๆจากคนผิวขาวที่อาจจะสืบคลานเข้ามาในชีวิตของเธอได้อีก ทั้งสองสิ่งนี้มีผลต่อความคิดความรู้สึกและการกระทำของเธอ ทำให้เธอตัดตัวเองออกจากสังคม มีชีวิตอยู่เพียงลำพังกับลูกๆภายในบ้าน 124 เท่านั้น ไม่มีการพบปะติดต่อกับโลกภายนอกในเรื่องต่างๆ แสดงให้เห็นว่าเธอแปลกแยกไปจากสังคม

3.2 สาเหตุของความแปลกแยก

ปัญหาของความแปลกแยกของคนผิวดำที่ปรากฏอยู่ในสังคมอเมริกันร่วมสมัยนี้มีบ่อเกิดหรือสาเหตุมาจากการแบ่งแยกความแตกต่างใน 3 ระดับ คือ การแบ่งแยกชนชั้น การแบ่งแยกสีผิวหรือเชื้อชาติและการแบ่งแยกเพศ ซึ่งการแบ่งแยกทั้ง 3 ระดับนี้เกิดจากรูปแบบของสังคมที่เป็นสังคมแบบทุนนิยม (capitalism) สังคมแบบทุนนิยมนี้ก่อให้เกิดชนชั้น 2 ชั้นขึ้น คือ ชนชั้นที่มีอำนาจมีอิทธิพลในสังคม เป็นชนชั้นที่แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว และเป็นชนชั้นผู้กดขี่ ได้แก่ เจ้าของทาส เจ้าของที่ดิน นายทุน ผู้ว่าจ้างแรงงาน เป็นต้น กับชนชั้นที่ไม่มีอำนาจไม่มีอิทธิพลในสังคม เป็นชนชั้นที่ถูกควบคุมด้วยกฎด้วยระเบียบต่างๆ และเป็นชนชั้นที่ถูกกดขี่ ได้แก่ ทาส คนรับใช้ คนงาน ผู้ขายแรงงาน เป็นต้น คนในชนชั้นนี้จะถูกเอารัดเอาเปรียบและถูกกดขี่อยู่ตลอดเวลา พวกเขาถูกตราหน้าว่าเป็นชนชั้นต่ำของสังคมระบบทุนนิยม ประกอบกับกระแสวัฒนธรรมของยุ

ยุโรปที่เข้ามาสู่อเมริกาในระยะเริ่มแรกที่ก่อตั้งประเทศนั้นได้เข้ามามีอำนาจ และแทรกซึมเป็นส่วนหนึ่งของสังคมทุนนิยม ชาวยุโรปที่เข้ามานี้มักจะเป็นพวกนายทุนที่ต้องการอพยพมาเพื่อแสวงหาชีวิตใหม่ในโลกใหม่เพื่อโอกาสที่ดีกว่า พวกนี้มักจะมีการใช้แรงงานทาสกัน แต่เดิมเป็นแต่เพียงการเหยียดชนชั้นเท่านั้นว่าพวกผิวดำที่เข้ามาค้าทาสในอเมริกาเป็นพวกใช้แรงงาน ด้วยเหตุนี้สังคมในระบบนี้จึงก่อให้เกิดการเหยียดชนชั้นขึ้น และก่อให้เกิดการแบ่งแยกระหว่างชนชั้นในเวลาเดียวกัน แต่การเหยียดชนชั้นหรือการแบ่งแยกชนชั้นนั้นได้รุนแรงขึ้น จนก่อให้เกิดการเหยียดเชื้อชาติหรือสีผิว พวกคนผิวดำมักจะถูกมองว่าเป็นพวกสกปรก โง่เขลา ชั่วร้าย น่าเกลียด คนผิวดำจึงเกิดความรู้สึกต่ำต้อย ไม่เห็นคุณค่าในตัวเอง และมักจะยกย่องให้การยอมรับคนผิวขาวว่ามีความเหนือกว่า ทั้งในเรื่องรูปลักษณ์และความสามารถ รวมทั้งความเป็นผู้มีอิทธิพลมากกว่าในสังคมอเมริกา ทำให้พวกคนผิวดำต้องสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวตนของคนผิวดำ เพราะสังคมภายนอกพวกคนผิวขาวถูกเหยียดหยามและกีดกันพวกเขามาเป็นเวลานานในทุกๆ ด้าน พวกเขาจึงขาดโอกาสดีที่จะเติบโตได้อย่างสง่างามในสังคม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงาน เรื่องการศึกษา รวมทั้งเรื่องการเมือง พวกเขาไม่มีสิทธิมีเสียงใดๆ ในการปกครองทั้งสิ้น เมื่อสังคมภายนอกกีดกันพวกเขาในทุกๆ เรื่อง อันเกิดจากอคติในเรื่องเชื้อชาติและสีผิว จึงมีผลต่อความคิดและการกระทำของคนผิวดำ พวกเขาได้เก็บเอาความอัดอั้นและความกดดันต่างๆ มาระบายภายในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขามักจะมาระบายความกดดันกับภรรยาในรูปแบบต่างๆ เช่น การใช้ความรุนแรงภายในครอบครัว จึงก่อให้เกิดการเหยียดเพศ หรือการแบ่งแยกเพศขึ้นในเวลาต่อมา ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า สังคมปัจจุบันซึ่งเป็นสังคมระบบทุนนิยมได้ให้ความสำคัญกับวัตถุมากกว่าปัจเจกบุคคล ทำให้คนรู้สึกว้าวนั่นไม่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม รู้สึกโดดเดี่ยว มีความแปลกแยกจากผู้อื่น รู้สึกว่าตนเป็นคนแปลกหน้า อันมีสาเหตุมาจากการแบ่งแยกใน 3 ระดับ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วคือการแบ่งแยกชนชั้น การแบ่งแยกเชื้อชาติหรือสีผิว และการแบ่งแยกเพศ ดังต่อไปนี้

3.2.1 การแบ่งแยกชนชั้น

จากเรื่อง *Beloved* เรื่องราวได้เผยให้เห็นถึงความเกี่ยวพันกันระหว่างชนชั้น 2 ชนชั้น คือ ชนชั้นที่เป็นพวกนายทุน เป็นเจ้าของแรงงาน เป็นพวกคนผิวขาวที่เป็นเจ้าของไร่ ได้แก่ นายการ์เนอร์และครูโรงเรียน ซึ่งเป็นนายจ้างผิวขาวแห่งไล่วิวโฮม กับชนชั้นอีกชนชั้นหนึ่งซึ่งอยู่ภายใต้การปกครอง และการทำตามคำสั่งของพวกเจ้าของไร่ เป็นชนชั้นผู้ใช้แรงงาน ได้แก่ เหล่าทาสผิวดำ เช่น เซธ เบปี ชักส์ ฮาล พอล ดี พอล เอ พอล เอฟ และซิโซ ทาสเหล่านี้จะใช้นามสกุล "การ์เนอร์" ตามนายการ์เนอร์เจ้าของทาสของพวกเขา ในขณะที่นายการ์เนอร์ยังมีชีวิตอยู่และปกครองไร่ลิวิว

โฮม อยู่那儿 เขาปฏิบัติต่อเหล่าทาสทั้งหลายในทางที่ทำให้เกียรติพวกทาสว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่ง เช่นเดียวกับเขา ดังที่เขาเคยบอกกับเจ้าของไร่คนอื่น ๆ

“Y'all got boys,” he told them. “Young boys, old boys, picky boys, stoppin boys. Now at Sweet Home, my niggers is men everyone of em. Bought em thataway, raised em thataway. Men every one.” (1997: 10)

อย่างไรก็ตามการให้เกียรติพวกทาสผิวดำของนายการ์เนอร์ที่มองว่าพวกเขาเป็นมนุษย์คนหนึ่งเช่นเดียวกับพวกนายจ้างคนผิวขาวนั้น การให้เกียรติยกย่องนี้อยู่ในระดับหนึ่งเท่านั้น เพราะถึงแม้ว่านายการ์เนอร์จะเป็นคนพูดจาดี แต่เขาก็ยังเป็นนายจ้างผิวขาวที่เหมือนกับนายจ้างผิวขาวคนอื่น ๆ ตรงที่ก็ยังมีความต้องการในการใช้แรงงานทาสอยู่ ถึงเขาจะปฏิบัติดีต่อพวกทาส อย่างไรก็ตาม พวกทาสยังคงต้องเชื่อฟังเขา ไม่ว่าจะเขาจะสั่งให้ทำอะไรก็ต้องทำตาม เพียงแต่ว่าเขาเป็นคนพูดจาดีเท่านั้น ดังจะเห็นได้จากการที่เซธชื่นชมนายการ์เนอร์ว่าเขาไม่เหมือนคนผิวขาวทั่วไป เพราะเป็นคนพูดจานุ่มนวล และยอมให้ฮาลซื้อตัวเบบี ซักส์คีน ฮาลได้แย้งเซธว่า การพูดจานุ่มนวลหรือว่าเป็นคนเสียงดังนั้นไม่ได้เกี่ยวกับว่านายการ์เนอร์จะเป็นคนดีหรือคนไม่ดี เพราะเรื่องการพูดจาไม่สามารถนำมาตัดสินคนได้ ในความคิดของฮาลเขาคิดว่านายการ์เนอร์ไม่ได้แตกต่างอะไรจากนายจ้างผิวขาวคนอื่น ๆ ที่ยังมีความต้องการใช้แรงงานทาสผิวดำอยู่ เหมือนเป็นคนผิวขาวที่มีความเมตตา แต่จริงๆ แล้วเขาไม่ได้อยากให้เหล่าทาสผิวดำของเขาเป็นอิสระจริงๆ คำจำกัดความสำหรับเจ้าของทาสซึ่งอยู่ในชนชั้นที่มีอำนาจมีอิทธิพลในสังคม เป็นผู้แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว และเป็นชนชั้นผู้กดขี่นั้นยังใช้ได้สำหรับนายการ์เนอร์ จะเห็นได้จากการที่ฮาลอธิบายให้เซธฟังเมื่อเซธยังคงมองว่านายการ์เนอร์ไม่เหมือนคนผิวขาวคนอื่น ๆ ที่เธอเคยพบ เพราะเขาอนุญาตให้ฮาลได้ตัวแม่ของเขาคืนได้ซึ่งฮาลได้บอกไปว่า หากว่านายการ์เนอร์ไม่ยอมให้เขาซื้อแม่ของเขาคืน เบบี ซักส์ซึ่งแก่แล้วอาจจะต้องล้มป่วยลงไปในขณะที่กำลังทำงานให้นายการ์เนอร์อยู่ นอกจากนี้ถึงแม้ว่านายการ์เนอร์จะสูญเสียแรงงานเช่นเบบี ซักส์ซึ่งแก่แล้วไป แต่เขาก็ได้เซธและลูกอีก 3 คนของพวกเขาตอบแทนกลับมา ซึ่งจริงๆ แล้วนายการ์เนอร์ไม่ได้สูญเสียอะไรเลย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“What you want to know, Sethe?”

“Him and her,” I said, “they ain't like the whites I seen before. The ones in the big place I was before I came here.”

“How these different?” he asked me.

“Well,” I said, “they talk soft for one thing.”

"It don't matter, Sethe. What they say is the same. Loud or soft."

"Mr. Garner let you buy out your mother," I said.

...

"If he hadn't of, she would of dropped in his cooking stove."

"Still, he did it. Let you work it off..." "He could of said no. He didn't tell you no."

"No, he didn't tell me no. She worked here for ten years. If she worked another ten you think she would've made it out? I pay him for her last years and in return he got you, me and three more coming up. I got one more year of debt work; one more....(195 -196)

เมื่อนายการ์เนอร์ตายไปครูโรงเรียนซึ่งเป็นญาติกับนายการ์เนอร์ได้เข้ามาปกครองไร่สวีทโฮมแทน ดังที่ได้กล่าวมาในบทก่อนๆแล้วว่า วิธีการในการปกครองเหล่าทาสผิวดำในไร่สวีทโฮมของครูโรงเรียนนั้นเต็มไปด้วยความโหดร้ายทารุณ เขาจะเย้ยยตีพวกทาสถ้าหากว่าพวกทาสทำให้เขาไม่พอใจ ดังที่เขาได้รับการบอกเล่า เมื่อเธอเอาเรื่องที่ลูกน้องของเขาข่มขืนเธอไปแล้วให้นายการ์เนอร์ฟัง หรือเมื่อเขาจับได้ว่าชิโซะโมยลูกหมูของเขาไปทำอาหารกิน แต่ชิโซกลับเบี่ยงเบนข้อกล่าวหาว่าเขาไม่ได้ขโมย เขาเพียงแต่ฆ่าแล้วนำไปปรุงอาหารกินเพื่อทดสอบทรัพย์สินที่ครูโรงเรียนมีอยู่ว่าเป็นอย่างไร ซึ่งเขาถือว่าเป็นงานของเขาที่สมควรตรวจสอบ และทดลองทรัพย์สินหรือผลของงานที่เขาทำที่มีอยู่ไร่สวีทโฮม ซึ่งทำให้ครูโรงเรียนไม่พอใจชิโซ่มากที่กล้าใจข้อกล่าวหา เขาจึงลงโทษชิโซด้วยการเย้ยยตี

"And you telling me that's not stealing?"

"No, sir. It ain't."

"What is it then?"

"Improving your property, sir."

"What?"

"Sixo plant rye to give the high piece a better chance. Sixo take and feed the soil, give you more crop. Sixo take and feed Sixo give you more work."

Clever, but schoolteacher beat him anyway to show him that definitions belonged to the definers---not the defined. (190)

การที่ซีโซและทาสคนอื่นๆในไร่ต้องคอยขโมยอาหารต่างๆกิน ก็เนื่องมาจากครูโรงเรียนใช้พวกเขาให้ทำงานอย่างหนัก แต่ไม่ได้เลี้ยงดูพวกเขาให้กินอิ่ม หรือได้รับอาหารที่ดีอย่างเพียงพอสมกับที่พวกเขาทำงานให้เต็มที่ นอกจากนี้ครูโรงเรียนยังมักใช้ปืนคอยขู่เข็ญพวกเขาอีก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าครูโรงเรียนเป็นผู้กดขี่พวกเขา เอาเปรียบพวกเขาทุกอย่าง ใช้แรงงานทาสในฐานะที่พวกเขาเป็นเพียงเครื่องมือทำมาหากินของครูโรงเรียนเท่านั้น เขาแสวงหาผลประโยชน์จากเหล่าทาสผิวดำเพื่อต้องการให้ได้ผลผลิตมากๆ แต่ตอบแทนพวกทาสน้อยๆ และพวกทาสเองไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องอะไรได้ เพราะครูโรงเรียนมักจะใช้อำนาจในฐานะที่เป็นเจ้าของทาสของพวกเขา ขู่เข็ญพวกเขาด้วยปืน และลงโทษพวกเขาให้ได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานด้วยการโบยตี ซึ่งซีโซและทาสคนอื่นๆต้องยอมรับโทษ เพราะพวกเขาไม่มีอำนาจอะไรที่จะไปต่อกรหรือสู้รบปรบมือได้ แต่กลับต้องยอมรับความเจ็บปวดที่ครูโรงเรียนมอบให้โดยไม่มีเงื่อนงำ

everything they touched was looked on as stealing. Not just a rifle of corn, or two yard eggs the hen herself didn't even remember, everything. Schoolteachers took away the guns from the Sweet Home men and, deprived of game to round out their diet of bread, beans, hominy, vegetables and a little extra at slaughter time, they began to pilfer in earnest, and it became not only their right but their obligation. (190 -191)

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่า เหล่าทาสทั้งหลายในไร่สวิตโฮมเป็นผู้ที่ต้องยอมรับกับความเจ็บปวด ความกดดัน ความทุกข์ทรมานทั้งกายและใจต่าง ๆ นานาจากนายจ้างที่โหดร้ายทารุณของพวกเขา แต่เป็นชะตาชีวิตที่พวกเขาต้องยอมรับในฐานะที่พวกเขาเป็นหนี้ชีวิตของผู้ปกครองแห่งไร่สวิตโฮมที่เป็นคนผิวขาว เป็นเจ้าของทาสหรือเจ้าของชีวิตของพวกเขา เรื่องราวใน *Beloved* จึงแสดงให้เห็นเหตุการณ์ การประทุติปฏิบัติ ความรู้สึกของคน 2 ชนชั้น นั่นก็คือ นายการ์เนอร์ ครูโรงเรียนและคนผิวขาวคนอื่นๆในฐานะที่พวกเขาอยู่ในชนชั้นที่มีอำนาจ มีอิทธิพลเหนือชนชั้นอีกชนชั้นหนึ่งซึ่งไร้อำนาจ ไร้อิทธิพลในการที่จะจัดการกับชีวิตของตนเอง นั่นก็คือ พวกเหล่าทาสผิวดำทั้งหลายในไร่สวิตโฮมที่ถูกกดขี่ และถูกควบคุมด้วยกฎระเบียบต่างๆที่เจ้านายของพวกเขาเป็นผู้ออกกฎ และถูกควบคุมทุกฝี่ก้าวด้วยอาวุธปืนและการลงโทษ จนกระทั่งทำให้พวกเขาขาดอิสระภาพในการดำเนินชีวิตในฐานะที่พวกเขาเป็นทาส เป็นผู้ใช้แรงงาน ชีวิตของพวกเขาซึ่งถูกซื้อขายได้ด้วยเงินตรา พวกเขาจึงถูกจัดให้อยู่ในชนชั้นต่ำของสังคมที่จะต้องถูกเอารัดเอาเปรียบและถูกกดขี่อยู่ตลอดเวลาจากชนชั้นที่มีอำนาจเหนือกว่าเป็นชนชั้นผู้กดขี่ การแบ่งแยกชนชั้นที่เกิดขึ้นนี้ถือเป็นสาเหตุเริ่มแรกที่ทำให้คนผิวดำรู้สึกแปลกแยกตั้งแต่ที่คนผิวขาวในอเมริกาซึ่งเป็นพวก

นายทุนมีความต้องการในการใช้แรงงานในไร่ของตน และคนผิวดำคือแรงงานที่มีความแข็งแกร่งอดทนอย่างที่พวกเขาต้องการ คนผิวดำที่ถูกกว้านซื้อมาจากบ้านเกิดเมืองนอนในทวีปแอฟริกาของตนนี้จึงต้องมีชีวิตในฐานะทาสซึ่งถูกจัดให้อยู่ในชนชั้นต่ำของสังคม เป็นพวกใช้แรงงาน ในขณะที่คนผิวขาวคือเจ้าของทาส เป็นพวกนายทุน การแบ่งแยกชนชั้นจึงเกิดขึ้นนับตั้งแต่นั้นมา และเมื่อมีการประกาศเลิกทาส สถานภาพของทาสที่จัดอยู่ในชนชั้นต่ำของสังคมยังไม่หมดไป เพราะสภาวะของการเป็นทาสของคนผิวดำที่ได้สืบทอดต่อกันมาหลายชั่วอายุคนยังคงฝังติดแน่นในความทรงจำของคนทุกคนในสังคมของประเทศอเมริกา และต่อมาถึงแม้ว่าทาสจะเป็นอิสระในทางกฎหมาย ระบบชนชั้นน่าจะหมดไป แต่สีผิวที่ดำที่ตอกย้ำถึงการเป็นทาสของบรรพบุรุษของพวกเขากลายเป็นสัญลักษณ์ของความต่ำต้อยทางสถานภาพ ความน่ารังเกียจ ความชั่วช้า ความอัปยศของสังคม จึงก่อให้เกิดการแบ่งแยกเชื้อชาติและสีผิวควบคู่กันมา อันเป็นสาเหตุที่ทำให้พวกเขาเกิดความรู้สึกแปลกแยกด้วยอีกประการหนึ่ง

3.2.2 การแบ่งแยกเชื้อชาติหรือสีผิว

ในเรื่อง *The Bluest Eye* เราได้เห็นการเหยียดเชื้อชาติในหมู่คนผิวดำด้วยกันเอง ด้วยการแสดงออกทางคำพูด ดังเช่นที่แม่ของคลอเดียได้สนทนากับเพื่อนคนหนึ่งถึงเรื่องราวชีวิตของนายเฮนรี (Mr. Henry) เกี่ยวกับชีวิตคู่และการเลิกยากับภรรยาของเขา พวกเขาต่างตั้งข้อรังเกียจนายเฮนรีถึงการประพฤติปฏิบัติตัวในเรื่องผู้หญิงของเขา แม่ของคลอเดียได้ใช้คำว่า "nigger" เมื่อพูดถึงนายเฮนรี ซึ่งคำว่า "nigger" นั้นถือเป็นคำเรียกคนผิวดำที่รุนแรงในเชิงดูถูกเหยียดหยาม อันเกิดจากความรู้สึกของการเกลียดชัง ซึ่งไม่เพียงแต่คนผิวขาวเท่านั้นที่จะใช้คำนี้เพื่อแสดงการดูถูกเหยียดหยามคนผิวดำ แต่คนผิวดำก็ยังใช้คำนี้เรียกหรือพูดถึงคนผิวดำด้วยกันเอง เมื่อเกิดความรู้สึกดูถูกเหยียดหยามอีกฝ่าย "Well, that old crazy nigger she married up with didn't help her head done." (1990: 8)

ในเรื่อง *Sula* ผู้เขียนได้บรรยายให้เห็นถึงการเหยียดผิวหรือการเหยียดเชื้อชาติ โดยผ่านพฤติกรรมของตัวละครที่ชื่อ เฮลเลน (Helene) ซึ่งเป็นแม่ของเนลไว้ว่า เมื่อเฮลเลนจะเดินทางไปเยี่ยมยายของเธอที่เมืองซินซินเนติ ซึ่งอยู่ในรัฐทางภาคใต้ของอเมริกานั้น เธอจำเป็นต้องตัดชุดใหม่เพื่อการโดยสารรถไฟโดยเฉพาะ เพราะถึงแม้เธอจะอาศัยอยู่ในเมืองเมิดดิลเสียนซึ่งตั้งอยู่ในรัฐทางตอนเหนือของอเมริกาก็ตาม แต่ก็ยังปรากฏภาพของพวกคนผิวขาวที่มักจะคุ้ยโววางตนว่าเหนือกว่าพวกคนผิวดำเสมอในช่วง ค.ศ 1920

It was November. November, 1920. Even in Medallion there was a victorious swagger in the legs of white men and a dull-eyed excitement in the eyes of colored veterans. (1993: 31)

ด้วยเหตุนี้การโดยสารรถไฟออกจากเมืองเมดัลเลียนนั้นเธอจึงต้องแลดูดี เพื่อเป็นการปกป้องตัวเองให้พ้นจากการเหยียดผิว ด้วยการมีกิริยามารยาทและท่าทางที่แลดูเป็นผู้ดี เช่น การเดินคอเชิดหน้าหน้าลูกสาว แขนที่ถือกระเป๋าเดินทางอยู่นั้นเหยียดตรง และมีความสวยงามด้วยเสื้อผ้าที่สวยงาม เธอจึงลงทุนซื้อผ้าขนสัตว์สีน้ำตาลเข้มและผ้ากำมะหยี่ เพื่อนำมาทำปกเสื้อและกระเป๋า เพื่อจะทำให้ชุดของเธอแลดูสวยงามมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้โดยสารรถไฟยังมีการแบ่งแยกเชื้อชาติ คนผิวดำจะต้องโดยสารตู้รถไฟเฉพาะของคนผิวดำเท่านั้น ห้ามนั่งปะปนไปกับคนผิวขาวเด็ดขาด และห้ามเดินผ่านตู้รถไฟของคนผิวขาวด้วย จะเห็นได้ว่าในขณะที่เธอแล่นกับลูกกำไลวิ่งมาตามทางรถไฟ เนื่องจากว่ารถไฟกำลังจะออกแล้วนั้น เธอต้องคอยมองหาตู้รถไฟสำหรับคนผิวดำ ซึ่งจะมีคนเฝ้าประตูคอยชี้บอกให้ แม้กระนั้นเธอยังขึ้นรถไฟผิดตู้ ไปขึ้นที่ตู้ของคนผิวขาว แต่เธอไม่ได้เดินลงบันไดกลับลงไปแต่อย่างใด เธอตัดสินใจที่จะเดินผ่านผู้โดยสารคนผิวขาวที่มีประมาณ 20 คน เพื่อผ่านไปยังตู้โดยสารสำหรับคนผิวดำด้วยความรู้สึกกระอักกระอ่วนซึ่งถือเป็นความผิดอย่างยิ่ง ในที่สุดคนตรวจรถไฟเดินตรงเข้ามาหาเธอ เพื่อต่อว่าเธอ ซึ่งถึงกับทำให้เธอเกิดความรู้สึกกลัวและไม่มั่นใจขึ้นมาทันทีจนกระทั่งเกิดอาการสั่นเทา ทั่วทั้งที่จริงแล้ว เธอแล่นเป็นผู้หญิงที่มีความมั่นใจในตนเอง และแลดูสวยงาม มีบุคลิกดีจนกระทั่งคนในชุมชนเมดัลเลียนชื่นชมเธอ ซึ่งอาการของเธอที่แสดงออกมานี้แสดงให้เห็นว่า การไม่ปฏิบัติตามกฎเรื่องการแบ่งแยกเชื้อชาติในสังคมนั้นเป็นเรื่องร้ายแรง และคนผิวดำจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมด้วย หากมีการแบ่งแยกที่นิ่งกันในที่สาธารณะคนผิวดำก็ต้องปฏิบัติตาม ซึ่งเธอแล่นยอมรับแต่โดยดีว่าเธอกับลูกนั้นทำผิดบนรถไฟ

"What you think you doin' , gal?...What was you doin' backin there? What was you doin' in that coach yonder?"

"Oh...I..."..."We made a mistake, sir. You see, these wasn't no sign. We just got in the wrong car, that's all. Sir."

"We don't low no mistakes on this train. Now git your butt on in there."

จากบทสนทนาระหว่างคนตรวจรถไฟกับเอแลนดังกล่าวจะเห็นได้ว่า การใช้คำพูดของคนตรวจรถไฟซึ่งเป็นคนผิวขาวนั้นไม่มีความสุภาพแต่อย่างใด และน้ำเสียงของเขาแสดงให้ถึงความไม่พอใจยิ่งนักที่ผู้หญิงผิวดำคนหนึ่งขึ้นมาบนตู้โดยสารรถไฟสำหรับคนผิวขาว ซึ่งถือเป็นข้อห้ามบนรถไฟ ในขณะที่เอแลนใช้คำลงท้ายว่า "Sir" กับคนตรวจรถไฟ แสดงให้เห็นถึงความสุภาพมากในการพูดกับคนผิวขาวคนหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่บนรถไฟ ดังนั้นจากบทสนทนาดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นว่า คนผิวขาวไม่จำเป็นต้องพูดดีด้วยกับคนผิวดำ ในขณะที่คนผิวดำควรจะพูดจาอย่างระมัดระวัง และมีกิริยามารยาทที่เคารพบนอบต่อคนผิวขาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาทำความผิดในเรื่องการแบ่งแยกผิวในที่สาธารณะ จะเห็นได้ว่าหลังจากนั้นเอแลนต้องเป็นฝ่ายเดินหลบให้คนตรวจรถไฟเดินผ่านไป จากเหตุการณ์ดังกล่าวจึงเห็นปรากฏการณ์ในเรื่องการแบ่งแยกผิวหรือเชื้อชาติได้อย่างชัดเจนในสังคมอเมริกันในช่วงคศ. 1920

นอกจากนี้สถานีรถไฟแต่ละสถานีในรัฐเคนตักกีและรัฐเทนเนสซีล้วนมีการแยกห้องน้ำสำหรับคนผิวสีโดยเฉพาะออกจากคนผิวขาว ซึ่งแสดงให้เห็นการแบ่งแยกสีผิวอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามเอแลนค้นพบว่า นั่นนับว่าเป็นความหรรษาแล้วสำหรับคนผิวดำที่มีห้องน้ำใช้ในสถานีรถไฟของรัฐเคนตักกีและเทนเนสซี เพราะหลังจากผ่านสถานีรถไฟของเมืองเบอร์มิงแฮมมาอีกหลายสถานีล้วนไม่มีห้องน้ำสำหรับคนผิวดำที่ดีเลย ห้องน้ำสำหรับคนผิวดำก็คือ ในพงหญ้าที่ไกลออกไปจากรางรถไฟ จากสภาพดังกล่าวจึงชี้ให้เห็นถึงการแบ่งแยกสีผิวในเรื่องการใช้สถานที่เช่นห้องน้ำในที่สาธารณะ ซึ่งคนผิวดำไม่อาจใช้ร่วมกับคนผิวขาวได้ ทางกรจะจัดแยกไว้สำหรับคน 2 เชื้อชาติ they discovered what luxury they had been in throug Kentucky and Tennessee, where the rest stop had all had colored toilets. After Birmingham there were none. (36)

นอกจากการแบ่งแยกสีผิวหรือการเหยียดสีผิวระหว่างคนผิวดำกับคนผิวขาวแล้ว ในเรื่อง *Sula* ยังปรากฏการเหยียดสีผิวระหว่างคนผิวดำด้วยกันเองอีก กล่าวคือ คนที่มีสีผิวที่ดำน้อยกว่าจะเหยียดคนที่สีผิวที่ดำมากกว่า ดังจะเห็นได้จากการที่เนลไม่เคยเล่นกับซูลาเลยทั้งๆที่พวกเขารู้จักกันมา 5 ปีแล้วที่โรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่ง ทั้งนี้เนื่องมาจากเอแลนแม่ของเนลกล่าวว่า แม่ของซูลามีสีผิวที่ดำเหมือนหมา ในขณะที่เอแลนมีสีผิวที่ดำน้อยกว่า ดังที่เนลเคยเปรียบไว้ว่าแม่ของเธอมีสีผิวเหมือนสีของคัสตาร์ดซึ่งเป็นสีน้ำตาลอ่อน เอแลนจึงไม่ยอมให้เนลยุ่งเกี่ยวกับซูลา

...But that was before she met Sula, the girl she had seen for five years at Garfield Primary but never played with, never knew, because her mother said that Sula's mother was sooty. (43-44)

ดังนั้นจากตัวอย่างดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า เธอแลนได้เหยียดสีผิวระหว่างสีผิวที่ดำน้อยกว่าของเธอกับสีผิวที่ดำมากกว่าของแม่ของซูลา ด้วยการไม่อนุญาตให้ลูกของเธอคือเอนลเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับซูลาด้วย

ในเรื่อง *Beloved* จากบทสนทนาของนายการ์เนอร์และเพื่อนบ้านที่คุยกันถึงเรื่องคนงานภายในบ้านของตน จะเห็นได้ว่า นายการ์เนอร์ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านสวีทโฮมได้ให้เกียรติและยกย่องคนงานหรือทาสของเขาที่เป็นคนผิวดำ ในฐานะที่พวกเขาก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ในสังคม และนายการ์เนอร์เองก็รู้สึกภูมิใจที่มีทาสเหล่านี้อยู่ในบ้านของเขา และได้เลี้ยงดูพวกเขา มองพวกเขาในฐานะที่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ในขณะที่เพื่อนบ้านที่เป็นคู่สนทนากับนายการ์เนอร์คนนี้ รู้สึกดูถูกและเหยียดหยามพวกคนผิวดำ จะเห็นได้จากการที่พวกเขาบอกว่า เขาจะไม่ยอมให้มีมนุษย์ผิวดำคนใดอยู่รอบๆตัวภรรยาของเขา เพราะเขามองว่าพวกคนผิวดำแตกต่างจากพวกเขา ซึ่งเป็นคนผิวขาว เขาไม่ได้มองคนผิวดำในฐานะที่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

"Y' all got boy," he told them. "Young boys, old boys, picky boys, stroppin boys. Now at Sweet Home, my nigger is men everyone of em. Bought em thataway, raised em thataway. Men everyone."

"Beg to differ, Garner. Ain't no nigger men."

"Not if you scared, they ain't." Garner's smile was wide. "But if you a man yourself, you'll want your niggers to be men too."

"I wouldn't have no nigger men round my wife."

..."Neither would I," he said. "Neither would I,"... (10 -11)

นอกจากนี้ในเรื่อง *Jazz* จะเห็นได้ว่า ในชุมชนที่ดอร์คัสอาศัยอยู่ตั้งแต่เด็กในนครนิวยอร์กนั้นไม่มีโรงเรียนสำหรับเด็กผิวดำเลย ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายไว้ว่า ดอร์คัสต้องไปเรียนที่ Wadleigh ซึ่งอยู่ไกลออกไปจากชุมชนของเธอ เนื่องจากในตำบลที่เธออาศัยอยู่นั้นไม่มีโรงเรียนมัธยมสำหรับเด็กผิวดำเลย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการแบ่งแยกระหว่างเชื้อชาติอย่างชัดเจนในสังคมอเมริกันที่เด็กผิวขาวกับเด็กผิวดำจะต้องแยกโรงเรียนกัน ห้ามเรียนด้วยกัน

She haunted PS – 89 to talk to teachers who knew the girl. JHS – 139 too because the girl went there before trudging way over to Wadleigh, since there were no high schools in her district a colored girl could attend. (14)

นอกจากนี้การที่ตำรวจผิวขาวฆ่าประชาชนผิวดำตายในช่วงที่เกิดเหตุการณ์จากราสนั้น แสดงให้เห็นถึงความไม่ยุติธรรมจากการแบ่งแยกสีผิวอย่างชัดเจน เพราะตำรวจเหล่านั้นกลับไม่เคยถูกจับเลย ถึงแม้พวกเขาจะฆ่าคนตายก็ตาม เพราะคนที่พวกเขาฆ่าคือคนผิวดำที่พวกเขารังเกียจและดูถูก ไม่ต้องการให้อยู่ร่วมในสังคมเดียวกับพวกเขา ด้วยเหตุนี้คนผิวดำจึงไม่เคยรู้สึกถึงความปลอดภัยในชีวิตของตนเลย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นถึงการแบ่งแยกสีผิวหรือเชื้อชาติอย่างชัดเจน

Once I thought if I read the papers we'd saved I could argue with him. But I picked wrong. I read about the white policemen who were arrested for killing some Negroes and said I was glad they were arrested, that it was about time. He looked at me and shouted. "The story hit the paper because it was news, girl, news!" ... (Grandmother) explained to me what he meant that for everybody killings cops did of Negroes, nobody was arrested at all. (199)

นอกจากนี้การรวมกลุ่มกันของเหล่าเด็กนักเรียนที่โรงเรียนยังแสดงให้เห็นถึงการแบ่งแยกสีผิวด้วย จะเห็นได้ว่าคนที่ผู้เล่าซึ่งเป็นคนผิวดำไม่มีเพื่อนที่โรงเรียนในสมัยเด็กนั้นเป็นเพราะที่โรงเรียนของเธอมีการแบ่งแยกสีผิวกัน เด็กที่ผิวดำน้อยกว่าก็จะจับตัวรวมกลุ่มกันเป็นเพื่อน ไม่คบหาสมาคมกับเด็กที่มีผิวสีดำนอกกว่า

Grandmother was suspicious of (Dorcus and I) being friends. She never said why but I sort of knew. I didn't have a lot of friends in school. Not the boys but the girls in my school bunched off according to their skin color. I hate that stuff---Dorcus too. (200)

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่า การเหยียดสีผิวหรือการแบ่งแยกสีผิวหรือเชื้อชาติที่เกิดขึ้นนี้มีได้เกิดขึ้นระหว่างคนผิวดำกับคนผิวขาวเท่านั้น หากแต่ยังได้ปรากฏขึ้นในหมู่คนผิวดำ

ด้วยกันเองอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากการใช้คำเรียกอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งแสดงถึงการดูถูกดูหมิ่น นอกจากนี้ การแบ่งแยกการใช้สถานที่ในที่สาธารณะก็แสดงให้เห็นถึงการแบ่งแยกในเรื่องสีผิวและเชื้อชาติ ได้อย่างชัดเจน สาเหตุเหล่านี้เองที่ได้ทำให้คนผิวดำในสังคมอเมริกันรู้สึกแปลกแยกมากขึ้น

3.2.3 การแบ่งแยกเพศ

การแบ่งแยกเพศเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คนผิวดำรู้สึกแปลกแยก หากแต่เป็นการแปลกแยกที่เกิดขึ้นระหว่างเพศ เมื่อระยะเวลาผ่านไปสังคมของคนผิวดำก็แผ่ขยายกว้างมากขึ้น มีอาชีพที่หลากหลายมากขึ้น สถานภาพของคนผิวดำไม่ได้ตกอยู่ในภาวะของการเป็นทาสที่มีเจ้าของทาสเป็นคนผิวขาวอีกต่อไปแล้ว หากแต่เปลี่ยนแปลงสถานภาพและบทบาทไปกลายเป็นสถานภาพระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง อย่างไรก็ตามคนผิวดำยังคงได้รับความกดดันจากการแบ่งแยกสีผิวอยู่ในสังคมที่ต้องอยู่ปะปนระหว่างคนดำกับคนขาวในชีวิตการทำงานและชีวิตประจำวัน ในยุคสมัยหนึ่งที่ผู้ชายมีหน้าที่ต้องออกไปทำงานเพื่อหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว ในขณะที่ฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายที่ทำหน้าที่เลี้ยงลูก ดูแลบ้าน สภาพการณ์ที่บีบคั้นและกดดันจากสังคมภายนอกที่เกิดจากการเหยียดสีผิวนั้นทำให้ผู้ชายมักจะได้รับ ความกดดันมาจากสังคมภายนอกเมื่อออกไปทำงาน และด้วยความไม่พอใจส่วนตัวของแต่ละฝ่ายที่เกิดขึ้นอีกประการหนึ่ง ทำให้พวกเขาเริ่มเกิดความไม่ลงรอยต่อกัน ทศนคติที่มีต่อกันระหว่างฝ่ายหญิงกับฝ่ายชายเริ่มไม่สอดคล้องกันมากขึ้น ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตามที่ทำให้พวกผู้ชายผิวดำเกิดทัศนคติที่เหยียดหยามผู้หญิง แต่จากนวนิยายของโทนี่ มอร์ริสันจะเห็นได้ว่า การแบ่งแยกเพศได้เกิดขึ้นมานานแล้วเช่นเดียวกับการแบ่งแยกชนชั้นและการแบ่งแยกสีผิวหรือเชื้อชาติ ดังจะเห็นได้จากเรื่อง *Beloved* จะเห็นทัศนคติเรื่องการแบ่งแยกเพศที่ผู้ชายมักจะเหยียดผู้หญิงว่ามีบทบาทเป็นเพียงแม่พันธุ์เท่านั้นโดยผ่านมุมมองของเบบี ชักส์ (Baby Suggs) ผู้เป็นย่าของเดเนเวอร์ ที่เห็นว่า ผู้ชายมักจะมองผู้หญิงว่าเป็นเพียงคู่ผสมพันธุ์เท่านั้น หลังจากที่ผู้หญิงคลอดลูกแล้วเขาก็จะไม่เห็นคุณค่าในตัวผู้หญิงเลย เขาเป็นผู้ที่ทำให้บ้านแตกสาแหรกขาด ไม่สนใจภรรยาและลูก และมักจะนำความเจ็บปวดทุกข์ทรมานมาสู่ภรรยาด้วยการค้นหาข้อเสียของภรรยา นี่คือนิทัศน์ในเรื่องผู้ชายของเบบี ชักส์

...But maybe a man was nothing but a man, which is what Baby Suggs always said. They encouraged you to put some of your weight in their hands and soon as you felt how light and lovely that was, they studied your scars and tribulations, after which they did what he had done: ran her Children out and tore up the house. (1997: 22)

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่า ความแปลกแยกของคนผิวดำในสังคมอเมริกันร่วมสมัยนั้นมีสาเหตุมาจากการแบ่งแยกชนชั้น การแบ่งแยกสีผิวหรือเชื้อชาติและการแบ่งแยกเพศ ซึ่งสาเหตุเหล่านี้ก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกซึ่งมีอยู่ 4 ลักษณะด้วยกัน คือ ความแปลกแยกจากตนเอง ความแปลกแยกจากผู้อื่น ความแปลกแยกจากงานและความแปลกแยกจากสังคม นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าความแปลกแยกของคนผิวดำนั้นมิได้เกิดขึ้นเฉพาะระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำเท่านั้น หากแต่ยังได้รวมไปถึงความแปลกแยกที่เกิดกับคนผิวดำด้วยกันเองอีกด้วย ความแปลกแยกของคนผิวดำที่เกิดกับคนผิวขาวนั้นมักจะมีสาเหตุมาจากเรื่องเชื้อชาติและสีผิวรวมถึงระบบชนชั้นด้วย แต่ความแปลกแยกที่เกิดขึ้นในหมู่คนผิวดำด้วยกันเองมักจะไม่เกี่ยวข้องกับสีผิวหรือการเหยียดเชื้อชาติเข้ามาเกี่ยวข้องโดยตรงมากนัก หากแต่มีความเกี่ยวข้องกับค่านิยมของสังคมและสาเหตุอื่นๆมากกว่า อย่างไรก็ตามความแปลกแยกที่คนผิวดำในประเทศสหรัฐอเมริกากำลังเผชิญอยู่นั้นได้ส่งผลกระทบต่อคนผิวดำทั้งทางกายและทางใจ ทำให้เกิดปัญหาวิกฤตอีกหลายด้านตามมา ดังจะได้กล่าวในบทต่อไป